

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation project:
Rebirth of Order by D. D. Williams.

Перекладацький проєкт:
переклад книги Д. Д. Вільямс «*Rebirth of Order*»

BA Paper

Mariia Valnova
PERb-1-22-4.0d

Research supervisor:
Oleksandra Chernikova
Candidate of Philology,
Associate Professor,
Linguistics and
Translation Department

Цим підписом засвідчую, що подані на захист
рукопис та електронний документ є ідентичні

29.05.2026

Kyiv 2026

Abstract

The paper deals with the problem of rendering descriptions of feelings and sensations in the speculative fiction novel *Rebirth of Order* by D.D. Williams. It has been found that the "emotional paradigm" of Dark Academia and Romantasy genres acts as a fundamental instrument for generating psychological tension, requiring specific reformulation strategies to achieve functional equivalence. The research systematizes translation techniques based on the taxonomies of A. Kozachuk and Molina & Hurtado Albir, integrating P. Stockwell's cognitive-stylistic framework of "textural reading." The practical part contains a linguistic analysis, demonstrating that literal translation, modulation, and transposition are the primary tools for preserving the atmospheric quality of the source text.

Key words: Dark Academia, emotional paradigm, emotionally colored vocabulary, modulation, *Rebirth of Order*, Romantasy, translation techniques.

Анотація

Роботу присвячено проблемі відтворення описів почуттів і відчуттів у романі в жанрі спекулятивної белетристики Д. Д. Вільямс «Відродження порядку». Виявлено, що «емоційна парадигма» жанрів Dark Academia та Romantasy є основним інструментом створення психологічної напруги, що потребує застосування специфічних стратегій переформулювання для досягнення функціональної еквівалентності. У дослідженні систематизовано перекладацькі прийоми на основі класифікацій А. Козачука та Моліни і Хуртадо Альбір із залученням когнітивно-стилістичної концепції «текстурного читання» П. Стоквелла. Практична частина містить лінгвістичний аналіз, який доводить, що дослівний переклад, модуляція та транспозиція є основними інструментами збереження атмосферності тексту оригіналу.

Ключові слова: «Відродження порядку», відтворення почуттів, емоційна парадигма, емоційно забарвлена лексика, модуляція, перекладацькі прийоми, Dark Academia, Romantasy.

CONTENTS

Introduction.....	4
Chapter 1. Translation of <i>Rebirth of Order</i> by D.D. Williams	5
Chapter 2. Lexical and grammatical means applied in rendering emotionally colored vocabulary in the ukrainian translation of D.D. Williams' <i>Rebirth of Order</i>	42
2.1. Notes on the author's biography and the book	42
2.2. Rendering emotionally colored vocabulary in translation studies	43
2.3. Analysis of translation strategies and techniques applied in rendering emotionally colored vocabulary in the Ukrainian translation of <i>Rebirth of order</i> by D.D. Williams	44
Conclusions.....	49
List of References	50
Appendices.....	51

Introduction

The relevance of the research topic is driven by the intensification of intercultural contacts and the necessity for high-quality adaptation of contemporary English-language prose amidst globalization. Currently, the "Dark Academia" and "Romantasy" genres are gaining substantial popularity; however, their comprehensive perception depends on the skillful reproduction of the original text's emotional paradigm. D.D. Williams' novel *Rebirth of Order* is chosen for its dense linguopoetic structure, where sensory and emotionally colored vocabulary act as fundamental instruments for generating psychological tension. Investigating the methods of rendering these units not only surmounts linguistic barriers but also ensures emotional equivalence in translation, facilitating the popularization of contemporary foreign literature in Ukraine.

Analysis of Recent Research and Publications. The theoretical landscape surrounding translation strategies and the rendering of expressive imagery in literary prose has been shaped by diverse academic perspectives, focusing on both linguistic transformations and cognitive-stylistic analysis. General equivalence and transformation systems were explored by Mona Baker (2018) and Jeremy Munday (2016), who focused on pragmatic dimensions and stylistic interventions. Domestically, Viacheslav Karaban (2015) and Leonid Chernovaty systematized English-Ukrainian shifts and psycholinguistic intent, while Anatoliy Kozachuk (2023) updated the taxonomy of translation techniques, and others.

Specific challenges of translating sensory and emotional language are addressed through cognitive linguistics. Peter Stockwell (2020) and Jean Boase-Beier (2020) established mechanisms for "textural" reading and capturing the author's emotional "mind-style." Locally, Olena Selivanova (2017) and Iryna Shevchenko investigated the cognitive mapping of emotional concepts and their transformation across language systems, and others.

The aim of the study is the analysis of linguistic and translation-specific means of rendering descriptions of feelings and sensations in the Ukrainian translation of D.D. Williams' novel *Rebirth of Order*.

In line with the aim of the study, **the following tasks are set:**

1. to perform a translation of the selected chapters of D.D. Williams' novel *Rebirth of Order* into Ukrainian;
2. to characterize the genre and stylistic features of the source text and the role of the emotional paradigm in the author's idiosyncrasy;
3. to establish the theoretical framework for the translation of emotionally colored vocabulary and sensation-defining units in English prose;
4. to identify and systematize the specific translation techniques and transformations applied in the process of rendering sensory and emotional imagery.

The material of the study comprises the English-language novel *Rebirth of Order* by D.D. Williams (approx. 600 pages) and the author's own translation of the selected chapters into Ukrainian (50 pages / 40,000 characters), which serves as the practical basis for the analysis.

Structure of the diploma paper. The BA paper consists of an introduction, two chapters, conclusions, a list of references with 13 entries, and appendices. The total number is 53 pages.

Chapter 1. Translation of *Rebirth of Order* by D.D. Williams

Source text

Target text

Rebirth Of Order

Відродження порядку

Author's Notes

Примітки автора

Book one is the start of an eight book series. Filled to the brim with clues and codes for you to find and crack. It's a slow burn in every right, so if you are expecting spice, it won't happen in this book.

Книга перша — початок серії з восьми частин. Вона заповнена підказками та шифрами, які вам доведеться знайти та розгадати. Це повільний, атмосферний розвиток стосунків, тож «гарячих» сцен тут не передбачено.

Relationships are being built, and the enemies are becoming more treacherous by the minute. While reading, if you suspect certain things are left open, I promise it's for a reason. Future books will always guide you back here—book one, and every circle will become closed by the end of the series.

Герої поступово зближуються, але їхні противники з кожною хвилиною стають небезпечнішими. І якщо вам здається, що щось лишилося незавершеним — знайте, це частина великого задуму. Наступні книги щоразу повертатимуть вас до першої, і до фіналу серії всі кола замкнуться.

Please check the trigger warnings as things in this book may be hard to read. I strive for your safety and comfort, so please, if anything in the warnings seem alarming, for your safety and mental stability, take caution. If you do take a chance on this series, I hope you enjoy book one as much as I did writing it.

Будь ласка, зверніть увагу на застереження, оскільки деякі моменти в цій книзі можуть бути складними для сприйняття. Мені важливо, щоб ви почувалися в безпеці, тому якщо щось у списку тригерів вас насторожує, подбайте про себе й читайте обережно. Якщо ж ви вирішите дати цій серії шанс, щиро сподіваюся, що перша книга подарує вам стільки ж вражень, скільки мені — процес її написання.

Thank you!

Дякую!

P.S. No AI was used in any part of the writing, editing, artwork, or creative process.

P.S. Під час написання, редагування, створення ілюстрацій та творчого процесу не використовувався штучний інтелект.

TRIGGER WARNINGS emotionally colored vocabulary

Panic attacks, Traumatic death, Violence, Blood-Torture, Strong Language, Invasion of Privacy, Slut Shaming, Nudity, Murder, Amputation, Decapitation, Gore, Attempted Murder, Assault, Bullying, Car accident, Mental health, Sexual Harassment, Stalking, Frogs and Lizards.

* References to sexual abuse of a minor (Off-page in flashbacks, Not involving main group.)

VISIT [RASERIES.COM](https://raseries.com) FOR FULL/ UPDATED LIST

Rebirth academy

House Earth
House Life
House Fire
House Death
White Wing
Green Wing
Medical Wing
Red Wing
Black Wing
Colosseum
Speak Easy
Heaven`s Hole
Training Center

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ

Панічні атаки, смерть, насильство, тортури, ненормативна лексика, втручання в особисте життя, приниження жінок, оголеність, вбивство, ампутація, обезголовлювання, кров, спроба вбивства, напад, знущання, автомобільна катастрофа, психічне здоров'я, сексуальні домагання, переслідування, жаби та ящірки.

* Згадки про сексуальне насильство над неповнолітнім (поза кадром, у формі спогадів; не стосується головних персонажів).

ВІДВІДАЙТЕ [RASERIES.COM](https://raseries.com), ЩОБ ОЗНАЙОМИТИСЯ З ПОВНИМ/ООНОВЛЕНИМ СПИСКОМ

Академія відродження

Дім Землі
Дім Життя
Дім Вогню
Дім Смерті
Біле Крило
Зелене Крило
Медичне Крило
Червоне Крило
Чорне Крило
Колізей
Таємний Бар
Небесна Прірва
Навчальний Центр

Dean`s Office
 Missing Room
 A. D`s Office
 Elders
 Guest Dorm

Кабінет Декана
 Кімната Зниклих
 Кабінет заступника декана
 Старійшини
 Гуртожиток

For all of you who've raised your glass in turmoil.

За тих, хто піднімав келих у бурхливі часи.

And tasted the agony of destruction.

І відчував смак нестерпних мук руйнувань

Then swallowed the burn of revenge.

Ковтаючи гірку помсту.

And asked for another shot.

І просив ще по одній.

Let's give a toast...

Давайте підніmemo тост...

To Death, the coldest Bitch I know.

За Смерть, найхолоднішу стерву, яку я знаю.

Chapter 1

Розділ 1

A faded memory

Стертий спогад

KYRA

КАЙРА

The funeral was better than expected if I'm being honest. It's been a week since her passing, and everyone is acting as though it's a normal death. Typically when someone passes, a reason is given to friends and family: old age, a car crash, murder, etc. Those are the things I'd prefer to hear. Normal.

Чесно кажучи, похорон був кращим, ніж я очікувала. Вже тиждень, як вона померла, і всі поводяться так, ніби це звичайна смерть. Зазвичай, коли хтось помирає, друзям та родині повідомляють причину: старість, автокатастрофа або вбивство. Думаю, саме це я б хотіла почути. Щось типове.

Damp hair drapes over my shoulder, sticking to the small part of my exposed chest as rain soaks it, and tears stain my cheeks while droplets merge within them. I don't know if the liquid seeping into

Мокре волосся спадає мені на плече й липне до невеликої ділянки грудей, не прикритої одягом — дощ просочує його наскрізь. Сльози розмиваються по щоках і змішуються з холодними краплями, що падають згори. Я вже не розумію, що потрапляє

my mouth is my own or rain, but either way, even the heavens weep for her.

The gathered crowd dissipates until I'm the only one left. Hushed...Unmoving...Rigid...Transfixed. Simply put, hurt.

Rosie was without a family. No one mourns her other than me, yet strange bodies had attended her funeral. False friends claiming to have known such an amiable soul gathered to witness the mangled body of someone they met in passing. Fuck'em all.

Freshly dug dirt becomes a darker tint as the rain collides with it. The smell penetrating my nose is a reminder that no more than a week ago Rosie and I were running through a haunted field. Halloween was always her favorite holiday. Each year she'd make plans for us to visit as many haunted hotels, houses, and fields as we could in a day. A fun thrill, being chased, and all too consuming until it wasn't.

I place a lily at the center of her casket when workers signal my time has ended. "This hole needs filling, and there's other graves to dig," they say as if I'm an inconvenience.

Dirt falls and thuds over her walnut casket, snapping me out of deep thought, which consumes my harsh reality. To my right, a man shovels more dirt and tosses it into the hole like someone who is immune to feeling anything.

Dark brown hair fastens to the forehead of his expressionless, pale face, and the veins in his arms bulge with each shovel swing. Part of me envies him, yet the other part wonders how many bodies he has buried till now. Ten? Twenty? Thirty? Nah. It has to be in the hundreds.

мені до рота — мої солоні сльози чи дощова вода. Та, зрештою, це не має значення. Здається, навіть небо оплакує її разом зі мною.

Натовп потроху розходиться, лишаяючи мене саму. Притихла... Нерухома... Скута... Застигла. Простіше кажучи, поранена.

У Розі не було родини. По-справжньому за нею сумую лише я. І все ж на похороні зібралися чужі люди — дивні обличчя, які прикидаються друзями, нібито знали цю світлу, відкриту дівчину. Зібралися лише для того, щоб побачити понівечене тіло людини, яку вони зустріли випадково. Та пішли вони всі.

Свіжовикопана земля темнішає під дощем. Її запах — вологий, гіркий — пробирається в легені й нагадує: ще тиждень тому, на Гелловін, ми з Розі бігли через поле, де водяться привиди. Це завжди було її улюблене свято. Щороку вона планувала разом відвідати якомога більше моторошних готелів, будинків та полів за один день. Хвилювання, переслідування — все це було надто захопливим, доки не втратило сенс.

Я кладу лілію в труну — працівники цвинтаря показують, що час вичерпано. — Цю яму треба засипати, а інші копати, — кажуть вони, ніби я заважаю їм працювати.

На її горіхову труну з глухим звуком падає земля, вириваючи мене з глибоких роздумів, що поглинають мою сувору реальність. Праворуч чоловік, якому наче вже на все байдуже, просто набирає землю і засипає яму.

Темно-коричневе волосся прилипає до чола його блідого, безвиразного обличчя, а вени на руках випирають з кожним рухом лопати. Частина мене йому заздрить, але інша замислюється, скільки тіл він вже поховав. Десять? Двадцять? Тридцять? Ні. Скоріш за все, вже сотні.

His eyes find mine, accompanied by a sad smile. Empathy or sympathy? Something about it appears robotic, hinting he does this often and without enjoyment.

“Excuse me, Miss, we need to finish up here. I’d be more than happy escorting you to the entrance,” the guy on my left inserts. I cut him a squinting leer and then continue looking forward. Though his words sound genuine, his expression tattles what he desires.

His lingering stare traces my body hungrily, and disgust blossoms within me, causing my lips to curl. My best friend lies dead in a wooden box where she’ll remain for eternity, and the one thing embedded in this asshole’s mind is him getting his dick wet.

I scoff while turning away, letting water fly from my hair. No doubt he is eyeing my ass as I exit. Most men do after I’m in their presence for more than a second. “You’re pleasing to the eye, and every guy wants their cock buried deep in you. This is your one purpose, but remember, my cock is the only one that matters.” The ghost of Dominic’s voice plays in my head.

Rain pounds against the fresh cut grass as the sky becomes unforgiving, but my pace remains even. Slow and unrushed while I clear these spiteful thoughts. There’s no one else needing me. In fact, there’s nothing else for me, period. Rosie was the single family I had left.

Not entirely true. I have a mother. If I could call her that. My younger years were spent surviving the men she let into our home, and more times than not, my room was an inescapable prison. Every so often, one of them would become ‘lost,’ probing for the

Він підводить на мене очі й сумно всміхається. Співчуття чи просто звична ввічливість? Схоже, це щось машинальне, ніби він робить це постійно, без жодних емоцій.

— Перепрошую, міс, нам потрібно завершити. Я із задоволенням проведу вас до виходу, — каже хлопець ліворуч від мене. Я зиркаю на нього спідлоба й знову спрямовую погляд уперед. Попри щирість у його словах, обличчя видає те, чого він насправді хоче.

Його липкий погляд жадібно ковзає моїм тілом, і в мені наростає огида, від якої хочеться кривитися. Моя найкраща подруга навіки замкнена в дерев’яній коробці, а єдине, що оселилося в голові цього виродка, — це думка про те, як би йому кудись засунути свого прутня.

Пирхнувши, відвертаюся, струшуючи воду з волосся. Можна не сумніватися: він проводить мене поглядом. Більшість чоловіків так роблять, варто мені затриматися поруч довше, ніж на секунду. І тоді в голові озивається давно забутий голос Домініка: — Ти виглядаєш так, що будь-який чоловік прагне засадити тобі якнайглибше. Це все, для чого ти потрібна. Але пам’ятай: має значення тільки мій член.

Дощ періщить по свіжому газону, небо стає дедалі темнішим, але я йду рівними, неквапливими кроками, намагаючись очистити мерзотні думки. Я більше нікому не потрібна. Якщо чесно, у мене взагалі нічого не залишилося. Ближче за Розі у мене нікого не було.

Точніше, в мене є мати. Якщо її можна так назвати. Через чоловіків, котрих вона впускала в наш дім, більшу частину свого дитинства я провела замкнена у своїй кімнаті, яка мені більше

bathroom and stumble in. It wasn't until I was old enough to fight back that thing's took a dramatic turn.

Evelyn, my mother, would often say how she wished I was handed to someone else when things in her life went wrong, but the thought rarely took root in my mind.

Making it to the cemetery's entrance, a guard waves me over beneath the awning. He is a heavyset fellow, an inch or two taller than me, with more hair on his chin than head. "Are you okay, ma'am? Can I help you with anything?" His words are soft and sincere.

"No, I'm fine. Just leaving."

"Where are you parked? I can retrieve your vehicle," he rebuts while his eyes slip for a second, finding their way to my breasts. He realizes his abrupt action and reverts his gaze. "The weather is getting worse, and someone like you shouldn't be out."

Someone like me? A damsel in distress or easy prey?

Ignoring his chivalrous notion, or lack thereof, I shove through the gates, exhausted, and head towards my car. The rain doesn't frighten me. Hell, I welcome it with open arms. The cold embrace, the scent letting me know its presence is near. A clear 'fuck you' from Mother Nature if there ever was one.

Anger swells deep within me, and the center of my palms itch. It wasn't fair she was taken away from me. Clasp my fingers into a tight fist, the radiating heat warms my hands a degree above normal.

нагадувала камеру у в'язниці. Час від часу хтось із них «губився в квартирі, шукаючи ванну» і випадково заходив до мене. Усе різко змінилось, коли я подорослішала і змогла давати відсіч.

Евелін, моя мати, часто повторювала, що хотіла б, аби мене хто-небудь інший виховував, коли її життя пішло шкереберть. Та ця думка рідко затримувалася в моїй голові.

Діставшись входу на цвинтар, я бачу, як охоронець махає мені з-під навісу. Він кремезний чоловік, на кілька сантиметрів вищий за мене, і борода в нього густіша за волосся на голові. — Ви в порядку, пані? Може, вам чимось допомогти? — його голос м'який і щирий.

— Ні, все добре. Я вже йду.

— Де ви припаркувалися? Я можу підвезти вашу машину ближче, — відповідає він і пробігає поглядом до моїх грудей. Він одразу усвідомлює свою поведінку і поспішно відводить очі. — У таку погоду дівчині не варто виходити надвір.

Кого він у мені бачить? Беззахисну дівчину чи легку здобич?

Ігноруючи його шляхетність або її відсутність, я втомлена виходжу з воріт і йду до своєї машини. Дощ мене не лякає. Та що там — я приймаю його з розкритими обіймами. Холодні доторки, запах, що сповіщає про наближення зливи. Мати-Природа ніби просто посилає мене подалі — яскравішого прикладу годі й шукати.

Десь глибоко всередині закипає лють, а долоні починають свербіти. Те, що її вирвали з мого життя, — клята

A short time lapses as I walk from her grave to my car, and my back finally meets the cold touch of an unheated seat. I blow an anguished breath, inhaling and exhaling to calm my turbulent emotions.

Little blemishes of red bubble beneath the surface of my cheeks, changing my baked almond skin tone. This isn't the first time something like this has happened, and I've come to realize controlling my breathing helps.

A minute or two passes, and my rear-view mirror reveals my almond skin color is back, my palms are no longer heated, and that annoying itch that tags along is gone. With one last breath, I start the car and leave Rosie's final resting area.

"To the sweetest person, this world didn't deserve you. For whatever reason, you saved me. I shall never forget the oath made in my darkest hour. Until time permits a reunion, I will forever love you." Rest easy my Rosie.

The drive home is quiet besides the sound of rain slapping against the windshield and other vehicles passing by. An animal attack. A fucking animal attack. That's what her death was ruled as?

"Bullshit! They weren't there. What type of animal disappears into the shadows, has tentacles for arms, and uses them like whips? Animal my ass!" A dangerous growl vibrates my throat, summoned from a dark place.

I went over Rosie's attack with the officers investigating her death, and they all laughed in response. Voicing my memory wasn't

несправедливість. Я стискаю кулаки й відчуваю, як пальці обпікає зсередини.

Минає трохи часу, поки я йду від її могили до машини, і нарешті торкаюсь спиною непрогрітого сидіння. Я зболено видихаю та концентруюся на диханні, аби загасити внутрішню бурю.

Невеликі червоні пухирці з'являються під шкірою на щоках, змінюючи відтінок моєї засмаглої шкіри. Вже не вперше таке відбувається, але, як я вже не раз переконалася, контрольоване дихання справді від цього допомагає.

Минає декілька хвилин, коли я бачу в дзеркалі заднього виду, що мій звичний смаглявий відтінок шкіри повернувся, долоні більше не палають і той надокучливий свербіж зник. З останнім глибоким вдихом я заводжу авто й залишаю місце, де Розі знайшла свій вічний спокій.

— Наймилішій людині, яку цей світ не заслуговував. Чомусь ти врятувала мене, і я ніколи не забуду клятву, дану в найтемнішу годину свого життя. Аж поки час не зведе нас знову, я любитиму тебе вічно. Спи спокійно, моя Розі.

Дорога додому минає в тиші — тільки ляскіт дощу об лобове скло та гул зустрічних машин. Загризла тварина. Її просто загризла якась клята тварина. І це все? Офіційний висновок?

— Маячня! Вони ж цього не бачили. Яка, до біса, тварина зникає в тіні, має щупальця замість рук і використовує їх мов батоги? Та яка в сраку тварина! Небезпечне гарчання вібрує в моєму горлі — вирване з темної, глибоко прихованої частини мене.

correct because I'd gone through a traumatic experience. Bullshit upon bullshit. And Detective Jacob wanted to extend his help by insisting that I was a suspect.

Fuck him up the ass with his own baton.

Heavy rain blankets my windshield, mixing with the golden sun rays, when a car further up comes barreling down the road. Their tires screech as they swerve to avoid hitting a dark figure standing in the road. The vehicle flips and crashes into the forest at an alarming speed, and I mash my breaks. "Shit!" I gasp, witnessing smoke slither from under the battered car.

"Who the hell is on the road?" Darting my eyes over the area, I pray they didn't hit them. But there's no sign of the figure. My head snaps towards the car engulfed by smoke as a small fire breaks out, and a piercing scream travels from inside it. "Shit," I huff, opening my door, the rain inviting itself in.

Wind forces me back as if something's blocking me from interfering with Death's plan. But I've witnessed enough lives lost as Death herself dragged Rosie into 'Her' embrace. Why do I feel Death is a woman? Only a woman can bring you to your knees in a way that destroys the very essence of your existence. Only a woman.

More torturous screams carry over on a dreadful breeze, and against everything holy, my legs push into a full stride. "I'm coming," I yell over the clicks of my heels striking the slickened ground.

Deep amber and orange flames grow sizable with each passing second, and a light blinds me as another car barrels down the road. "Stop!" I shout with both hands held high, yet they show no signs

Я докладно розповіла офіцерам, які розслідували смерть Розі, про напад — і у відповідь вони лише посміялися. Мовляв, мої спогади викривлені через пережитий шок. Брехня на брехні. А детектив Джейкоб узагалі «простягнув руку допомоги», наполягаючи, що я — підозрювана.

Хай засуне собі цей клятий кийок у сраку.

Важка завіса дощу вкриває лобове скло, змішуючись із золотим сонячним промінням, аж раптом на дорогу вилітає машина. Вереск шин — водій різко вивертає кермо, намагаючись оминати темну постать посеред дороги. Авто перекидається і на шаленій швидкості влітає в ліс; я щосили тисну на гальма. — Дідько! — видихаю, дивлячись, як з-під понівеченого металу підіймається дим.

— Якого біса хтось стовбичить на дорозі? — я нервово оглядаю все довкола, благаючи, аби нікого не збили. Але від людини і сліду не лишилось. Мій погляд метнувся назад до машини, яку поглинає дим; спалахує невелике полум'я, і зсередини лине несамовитий крик. — Твою ж... — кидаю я і вискакую під дощ.

Вітер відкидає мене назад, наче якась сила не дає мені втрутитися в плани Смерті. Та я надивилася на втрачені життя, коли Смерть особисто затягла Розі у свої обійми. Чому мені здається, що Смерть — це жінка? Лише жінка здатна поставити тебе на коліна так, щоб знищити саму суть твого існування. Тільки жінка.

Жахливий порив вітру доносить черговий крик. Наперекір усьому святому, ноги самі починають бігти. — Тримайтеся! — кричу я крізь стукіт підборів об мокрий асфальт.

of halting. “Stop, she needs help!” But the two-tone vehicle swerves around me.

Blame isn't placed upon them for being a coward. Most people shy away from danger, so their actions only make them human.

Fire begins crackling, and my single relief is the rain stopping it from getting out of control. I rush towards the car, and an echo of glass splitting pings over the small forest, followed by the back windows exploding from the heat.

Fuck...The pressure hits me full on, and I'm tossed aside along with the air from my lungs and embraced by cement biting into my flesh. Thrown free of the only pair of decent heels I own. Pieces of sharded glass compliments the aches, and dull stings chase after my trickling blood. Pain washing along with it.

I-I didn't know windows could explode like that. Even my thoughts are muffled as everything deafens. I can feel my pulse pounding inside my ears while struggling to recover, knowing I'm her hope for survival. Get up Kyra. Searching for some semblance of strength while disregarding this obsessive ringing.

Finally on my feet by sheer will, I inhale deep, and a pop reinstates my hearing. “Hel...” *cough* *cough* “Help,” she screams, and my adrenaline answers. I scan her flaming vehicle and rush over, finding her trapped inside and yanking on the seatbelt.

“Hold on,” I command, and her head snaps to me with a look of hope peeking through. “Turn away.”

Темно-бурштинове полум'я росте на очах. Мене сліпить світло фар — дорогою мчить ще одна машина. — Стійте! — кричу я, піднявши руки, але вони й не думають гальмувати. — Стійте, їй потрібна допомога! Але двоколірне авто просто оминає мене.

Я не звинувачую їх у боягузтві. Більшість людей лякається небезпеки, тож їхній вчинок лише доводить, що вони — люди.

Вогонь починає тріщати; єдина втіха — дощ не дає йому вийти з-під контролю. Я мчусь до машини, і відлуння розбитого скла прокочується по невеликому лісі, а за мить від шаленої спеки вибухають задні вікна.

— Бляха...Мене збиває з ніг вибуховою хвилею, вибиваючи повітря з легень, я лечу просто в «обійми» асфальту, що вгризається у плоть. З ніг злітають мої єдині нормальні туфлі. Тіло ніс від удару і порізів скла, кров стікає, а слідом накочується тупий, пекучий біль.

Я.. я й не знала, що вікна можуть так вибухати. Усе німіє, навіть власні думки. Я чую лише, як кров пульсує у скронях, і щосили намагаюся прийти до тями, бо знаю: я — її єдина надія на порятунок. «Вставай, Кайро». Збираю рештки сил, ігноруючи нестерпний дзвін у вухах.

Підводжуся на ноги виключно на силі волі. Глибокий вдих. У вухах клацає, і звук повертається. — Допо... кх-кх... Допоможіть! — кричить вона, і мій адреналін бере своє. Оглядаю палаюче авто і біжу до неї. Жінка не може вибратись, відчайдушно смикає пасок безпеки.

Of course, the one window still intact is the driver's side. Once she turns, I retrieve a large branch, snapped from a fractured tree, and swing with all the might I can muster. A hollow clang emits, yet the window stays intact, and swinging again ends in the same result.

My hands ache from my tight grip, but I endure it once more. The branch shatters against her window, and pieces of wood soar through the air as my legs buckle. "Fuck!"

"Please help me! I don't want to die!" she screams, pounding against the window.

"I'm not going to let you die. Hold on." Strong words fight through my sensible doubts.

I examine the area for anything of use, but fierce flames continue their way up her car and around the passenger side, with the rain doing everything to hold it back. Or that's what I'm telling myself, not wanting to think the universe is forcing me to endure another death. That would be cruel. That would be faithless. That would be...damning.

Water pours down, obscuring what little vision I have, and my hand acts as a shield when something amongst the trees pulls my focus. "You," I whisper. The dark figure from earlier stands beyond the treeline—watching. "Help!" My voice breaks in anguish, but it stands silent and unmoving.

From inside the car, a yelp prickles my arms, lifting small fibers of my hair. "The fire's inside!" she pleads.

— Тримайся! — наказую я. Вона різко повертає голову, і в її погляді спалахує надія. — Тепер відвернись.

Звісно ж, єдине вціліле вікно — саме з боку водія. Щойно вона відвертається, я хапаю велику гілку, зламану з надтріснутого дерева, і замахуюся з усієї сили, на яку тільки здатна. Лунає глухий дзенькіт, але скло лишається цілим. Другий удар — той самий результат.

Руки ниють від міцної хватки, але я змушую себе вдарити знову. Гілка розлітається на друзки об її вікно; шматки дерева летять у повітря, а в мене підгинаються ноги. — Бляха!

— Будь ласка, допоможіть! Я не хочу помирати! — кричить вона, б'ючи кулаками у вікно.

— Ти не помреш. Тільки протримайся ще трішки. Мій голос звучить впевнено, заглушаючи здоровий глузд, що кричить про зворотне.

Я розглядаю все довкола в пошуках бодай чогось корисного, та оскаженіле полум'я продовжує поширюватись по машині, охоплюючи пасажирський бік. Дощ робить усе можливе, аби його стримати. Принаймні, так я себе заспокоюю, бо відмовляюся думати, що всесвіт знову змушує мене дивитися на смерть. Це було б жорстоко. Безбожно. Це було б... прокляттям.

Вода ллється стіною, затьмарюючи і без того мізерний огляд, і я прикриваю руку, коли щось серед дерев привертає мою увагу. — Ти... — шепочу я. Та сама темна постать стоїть у лісі й витріщається. — Допоможи! — кричу у відчаї, але воно мовчить і не рухається.

“Move!” With a last look into the forest, I find its eyes glowing a distasteful pink hue. My legs part, and I kick with exhausting anger. My failure is mocked by a thudding sound. I hate those fucking pink eyes. This is all its fault.

Using more force, I kick again and hear the glass crack. I relish in the moment of adrenaline. Yes. I’m close; one more kick will do it. Raising a knee towards my chest, it crashes down, shattering her window. “Quick, give me your hand.”

“I-I can’t. My foot’s caught under the dashboard,” she coughs out, pulling at her leg while reaching for me. Flames consume her back seat, and at any moment, they’ll find their way up front.

“We need to go,” I grunt, and our hands clasp tighter. She shakes her head, expelling more coughs as she wheezes in between breaths. But I refuse to leave. Smoke travels up her car, targeting my nose with a kiss before burning my lungs with the taste of soot, forcing our hands to separate.

“Please don’t—don’t leave me.”

“I won’t, but we need something to pry you free.” I’m trying to stay calm, yet this internal battle is more than winning.

“There’s a bat...in my backseat. It can help...right?” She panics between breaths, so I hurry to check, seeing flames waving out the window.

Від раптового зойку з салону шкіра на руках вкривається сиротами, дрібні волосинки стають дибки. — Вогонь уже всередині! — кричить дівчина.

— Відсунься! Кинувши востаннє погляд у ліс, бачу, як очі потвори світяться гидким рожевим сяйвом. Замахуюсь і б’ю ногою зі всієї злості. Тупий звук удару — наче знущання. Я ненавиджу ці кляті рожеві очі. Це все його провина.

Б’ю ще сильніше і нарешті скло тріщить. Відчуваю миттєвий, дуже приємний приплив адреналіну. Так. Майже все; лишився ще один удар. Підтягую коліно до грудей і з замахом вдаряю — вікно розлітається на друзки.

— Швидше, дай руку!

— Я... я не можу. Нога застрягла під панеллю, — викашлює вона, відчайдушно тягнучи за ногу і водночас намагаючись дістатись мене. Полум’я вже охопило задні сидіння і ось-ось дістанеться і передніх.

— Треба тікати, — хриплю я, і ми ще міцніше стискаємо долоні.

Вона заперечливо хитає головою, захиляючись новим нападом кашлю і хриплячи між вдихами. Та я не кину її. Дим піднімається вгору, цілячи мені в обличчя ядучим поцілунком, і забиває легені смаком горілого, змушуючи наші руки розімкнутися.

— Будь ласка, не... не кидай мене.

— Не кину, але нам треба щось, щоб тебе вивільнити.

“I won’t be able to reach it. There’s fire all over the back.” My cough continues as I take a regressive step to avoid the wayward flames. “Do you have anything else?”

She looks past her car and points to something in the distance. “That bag of...golf clubs.”

“I’ll grab it. Keep trying to free your leg.” On instinct, my body moves towards her tossed bag roughly abutting a tree. Puddles splash, and my legs crumple as an unexpected hole steals my balance. “Fuck!” Wincing at the pain radiating in my ankle from rolling it, I hear the strain in her screams and know I need to press forward.

“Hurry! The fire’s spreading!” With no time to assess my damage, I hobble the remaining distance and retrieve her bag. It’s a bit weighted, but I manage to swing it over my shoulder and head back when her shriek slices the air. “It’s burning my legs!”

Small bumps form over my skin witnessing the car now drowning in smoke, sending a dead chill up my spine so intense, it’s as though the air’s temperature decreased.

“I’m coming,” I shout, dropping the bag and grabbing a club for each hand. Spasms in my ankle urge me to stop, but I can’t. Not when I’m this close to saving her.

Glass cracking fills the air once again, and behind it are more screams of distress. My legs pump with urgency, and I ignore the pain. “I can make it. It’s just a few...”

Abruptly, a massive explosion detonates into a roaring flame, followed by an unbearable shockwave colliding with my body. I’m launched back onto the dampened ground, releasing the clubs

Намагаюся зберігати спокій, хоча ця внутрішня битва дається мені надто важко.

— Там.. біта... позаду. Вона ж допоможе... так?

В паніці вона захлинається словами. Я кваплюся перевірити та бачу, як полум’я виривається з вікна.

— Я її не дістану. Все палає, — кашель не вщухає, і я змушена відступити на крок, уникаючи полум’я. — У тебе є щось іще?

Вона дивиться кудись повз машину і вказує пальцем удалину: — Та сумка з... ключками для гольфу.

— Зараз принесу. Продовжуй звільняти ногу! Інстинктивно біжу до її сумки, яку відкинуло під саме дерево. Калюжі хлюпають, та раптом земля провалюється з-під ніг — несподівана яма збиває мене з рівноваги. — Твою ж... — морщуся від болю, напевно, вивихнула щиколотку. Чую крик — натягнутий, зламаний — він змушує рухатися далі.

— Поквапся! Вогонь сильнішає!

Не маючи часу оцінити ушкодження, я кульгаю решту шляху й підбираю її сумку. Вона важкувата, але мені вдається закинути її на плече й рушити назад — у ту ж мить, коли її крик розтинає повітря: — Ноги горять!

Шкіра вкривається сиротами, коли бачу, як машину поглинає дим, і вздовж хребта пробігає мертвий холод — такий різкий, ніби саме повітря стало холоднішим.

— Я йду! — кричу я, кидаючи сумку і хапаючи по ключці в кожную руку. Щиколотку прихоплює спазмом — хочеться зупинитися, але я не можу. Тільки не тоді, коли я так близько до її порятунку.

as I roll to a stop. Drops of rain cool my forehead, and a faint hum fills my ears. Agony throbs through my chest from the wind being knocked out of me, and with a groan, I flop to my side as muffled screams cover the space.

They aren't coming from me.

My hands twitch as I force myself to my knees. Snared by the yellow and orange hue, the remaining air retracts from my lungs, and a pain much worse than physical hits me. No...Please, God, no. Shaking my head in disbelief, that irritable humming sound dissipates, and a new reality is born from another failure.

Flames consume the car in full, and her silhouette sits visible, staring back while her body jerks from the fire eating away at what's left. She yells in agony until the fire swallows those too, and despite my body's attempt to cement me from moving, I do so anyway.

There's nothing I can do. That much is clear. But this happened because I was too slow, too weak, and too late. My hands graze over broken wood and car pieces, and my knees are soiled from dragging them through puddles, but I make it back to where the golf clubs lay, the spot of Death's victory.

Another person I couldn't save.

Her body melts within the flames, sitting motionless with one hand reaching out. She's gone, and the scent of burning flesh weighs

Повітря знову стрясає дзвін розбитого скла, а слідом линуць нові зойки про допомогу. Я змушую ноги бігти, незважаючи на біль. — Я встигну. Залишилося пару...

Раптом усе розриває потужний вибух — полум'я з ревом здіймається вгору, а нестерпна ударна хвиля врізається в моє тіло. Мене відкидає назад на вологу землю, і ключки вислизують з рук. Краплі дощу охолоджують чоло, а у вухах стоїть слабкий гул. У грудях пульсує пекельний біль — поштовх вибив із мене все повітря. Зі стогоном я падаю на бік, а простір наповнюється глухими криками.

Вони не мої.

Руки тремтять, коли я змушую себе стати навколішки. Засліплена жовто-помаранчевим сяйвом, я відчуваю, як залишки повітря покидають легені, а мене пронизує біль, набагато страшніший за фізичний. Ні... Боже, прошу, ні. Я повільно хитаю головою, відмовляючись вірити. Дратівливий гул у вухах стихає, і на його місці народжується нова реальність — витворена ще однією моєю поразкою.

Полум'я повністю пожирає автомобіль, і її силует ще видно всередині — вона дивиться у відповідь, тоді як тіло здригається від вогню, що доїдає останнє, що від нього лишилося. Вона кричить у муках, аж доки полум'я не поглинає рештки життя. Попри спроби мого тіла втримати мене, я все одно рухаюсь вперед.

Чітко зрозуміло, що тут я безсила. Але все сталося тому, що я була надто повільною, надто слабкою і прийшла надто пізно. Мої долоні ковзають по уламках дерева та металу, коліна вимазані

heavy as the last bit of her car is encased in fire—until even its silhouette vanishes.

“Why?” A cry erupts and my trembling hands pound the dampen ground. “Why! Why! Why! Why!” I repeat, like an answer will present itself. Hatred consumes me, and my skin itches from within, staring at each wisp of fluttering flames.

I rise, limping towards the smoldering car, and those same destructive flames retract as though they’re afraid of me. “I wish it was raining harder. She doesn’t deserve to be left here.” My empty pleas merge with the bellowing thunder from above.

Brakes screech, redirecting my attention. An all-black vehicle pulls over, and a man in a trench coat steps beyond the opening door.

Worry trickles from his throat. “Kyra, are you okay?” Scoffing, I turn towards the fire as it continues burning any trace of life within it. Now a roaring chaos, it continues engulfing her vehicle.

Lightning thrashes above us, and thunder howls a second after. “Come on, we should leave. It’s not safe, and this weather’s getting worse,” he instructs, but I disregard the attempted protection because Detective Jacob isn’t here on official business. Well, maybe he is. Me. I’m his ‘official business.’

It’s no surprise he made an appearance; hell, he was at Rosie’s funeral, parked four cars behind mine. It makes sense he’d follow me here. Nice of you to pointlessly appear now.

брудом, але я таки повертаюсь до розкиданих ключок — на місце триумфу Смерті.

Ще одна людина, яку я не змогла врятувати.

Її тіло згорає, застигле і нерухоме, лише одна рука простягнута вперед. Її більше немає, і важкий запах горілої плоті висить у повітрі, поки рештки машини остаточно зникають у полум’ї — аж доки не щезає навіть її силуєт.

— Чому? — з мене виривається крик, і мої тремтячі руки б’ють по мокрій землі. — Чому! Чому! Чому! Чому! — повторюю знову й знову, ніби відповідь ось-ось з’явиться. Ненависть поглинає мене, а шкіра свербить зсередини, поки я дивлюся на кожен тремтливий язик полум’я.

Я підводжуся їй, кульгаючи, наближаюся до зотлілих решток автомобіля — в цей час вогонь відступає, наче боїться мене. — Хоч би дощ лив сильніше. Вона не заслуговує залишитись тут сама, — мої порожні благання зливаються з громом.

Звук гальм відвертає мою увагу. Поруч зупиняється чорна як ніч машина; двері відчиняються, і з них виходить чоловік у плащі. — Кайро, ти в порядку? — тривога просочується крізь його голос.

Гірко всміхнувшись, я знову дивлюся на вогонь, що й далі випалює будь-які рештки життя всередині. Тепер це шалений, ревучий хаос, який безжально поглинає її автомобіль.

Блискавка на мить освітлює все довкола.

— Ходімо, нам варто йти. Тут небезпечно, ще й погода погіршується. — Він дає вказівки, але я ігнорую його спроби захистити мене, оскільки детектив Джейкоб не перебуває тут у

“Let me guess, Detective. You assume I did this also?” I narrow my gaze in his direction.

“We can discuss this later; you shouldn’t be so close to the scene,” he answers, continuing with his approach. Hissing radiates from what’s left of her car, and the fire begins to dissipate beneath the heavy rain, making it harder to see a couple feet in front of me.

I whisper, “We need to see who she was.”

“See who, who was?” Jacob bites.

“The car. There’s a woman in there—Was a woman in there.” I correct myself.

“Shit.” His response seems caring. Perhaps he does. But my faith became nonexistent after the shit show he put me through with Rosie. Detective Jacob aborts any attempt to remove me and bolts back towards his vehicle. I listen to him call for backup as the responder asks for more information. When asked about the cause, his throat bobs. “Potential accident or...” Gripping his radio firmly, he adds, “Homicide.”

And there it is. The conclusion I waited for him to reach.

Aches from my ankle and chest surface, reminding me of the sustained bruises in my failed attempt. Death came for someone again and won. She’s a cruel bitch, hell bent on destroying everything around me, and it’s only a matter of time until her will seeks mine.

The sun hides beneath the horizon, afraid to face me while illuminating the small flames fighting for survival. My eyes move past them and into the surrounding trees. Gone. Could I have been

службових справах. Ну, можливо, частково. Я. Я і є його «службовою справою».

Воно й не дивно, що він з’явився тут; дідько, адже він був на похоронах Розі, паркувався за чотири машини від мене. Логічно, що він простежив за мною. Мило — і безглуздо — з твого боку з’явитися саме зараз.

— Дозвольте мені вгадати, детективе. Ви також вважаєте, що це моїх рук справа? — витріщаюсь на нього.

— Можемо обговорити це згодом, тобі не варто бути тут, — він продовжував наближатись до мене. З решток її автомобіля виривається зловісне шипіння. Під зливою вогонь слабшає, і світ переді мною розчиняється в сірій пелені — далі кількох кроків нічого не видно.

— Нам потрібно з’ясувати, ким вона була, — шепочу я.

— З’ясувати що? Хто був? — різко перепитує Джейкоб.

— Там... у машині... жінка, була жінка, — виправляюсь.

— Чорт. — У його голосі чується щось навіть людське та співчутливе. Та після того пекла, яке він влаштував мені зі справою Розі, довіра зникла. Детектив припиняє спроби відвести мене й стрімко прямує до свого автомобіля. Чую, як він викликає підкріплення і відповідає на запитання диспетчера. Коли його запитують про причину, він на мить завагався:

— Можливо, нещасний випадок або... — він міцніше стискає рацію, — убивство.

Ось воно. Те, чого я чекала.

Біль у щиколотці та грудях дається взнаки, повертаючи мене до невдалої спроби врятувати. Смерть ще раз прийшла по свою

imagining that too? Maybe I am looking for someone else to blame.

“The cops are on their way. They’ll find out who she was and her next of kin. There’s nothing more you can do.” A semblance of assertiveness coats his tone. I push through the pain and walk past him. “Where are you going, Kyra?” he asks, noticing my tattered black dress is singed with rips along my stomach.

“Home. Unless you feel here and now is the best place suited for more unethical questioning?” Not bothering to look back, I add, “I’m sure you remember where I live.” My car isn’t far up the road, abandoned and probably still running. Regardless, I’ll walk home if it means no longer being in his presence.

Once I’m sitting inside and away from prying ears, I test the resilience of my steering wheel. Wails of sorrow pour past my throat until the internal muscle becomes sore and bruised. My battered knuckles continue striking the steering wheel, crying until the depths of my tears run dry, and even my soaked clothes share the notion. I couldn’t save you, and I couldn’t save her.

It’s been a few weeks since the funeral, and home feels...empty. Lifeless. Sitting blankly at the table, I think back to how Rosie always woke me up with pancakes and eggs before work, and I’d have dinner ready before she returned for the evening. My job allows me to work remotely—the pleasures of working in cyber security. I create firewalls that can’t be hacked. Unless I’m the one hacking. I provide a good defense for protecting things others deem small, which is my selling point. Ironic. I’m also well versed in other aspects like code cracking.

The sushi aroma escaping the bag in front of me reminds me of a distant time. Years ago, Rosie introduced me to it, and when my

жертву й знову виграла. Вона — безжальна сучка, яка руйнує все навколо мене, і це лише питання часу, коли її вибір упаде й на мене.

Сонце ховається за горизонт, немов тікає від мене, залишаючи світло лише для дрібних вогників, що ще тремтять у боротьбі за існування. Я дивлюся далі — у ліс. Нікого. Чи не вигадала я й це? Може, мені просто потрібно знайти винного.

— Поліція вже їде. Вони встановлять особу і повідомлять родичів. Ти зробила все, що могла. — Його голос звучить твердо, майже наказово.

Я, попри біль, проходжу повз нього.

— Куди ти йдеш, Кайро? — гукає він, помітивши мою чорну обгорілу подерту сукню.

— Додому. Якщо, звісно, ти не вважаєш це місце ідеальним для ще одного безглузкого допиту, — не озираючись, додаю: — Адресу ти знаєш.

Машину я покинула недалеко, ймовірно, ще з увімкненим двигуном. Та я пішла б пішки, аби тільки не залишатися поряд із ним.

Зачинивши дверцята, я хапаюся за кермо. Гіркий крик виривається назовні, доки всередині все не починає боліти. Знову і знову вдаряю побитими руками по керму, плачу, поки сльози не закінчуються. Я не змогла врятувати ні її, ні тебе.

Минуло кілька тижнів після похорону, а дім здається таким... порожнім. Спустошеним. Я сиджу за столом, ніби відсторонена від усього, і згадую, як Розі щоранку будила мене перед роботою запахом млинців та яєчні, а я завжди готувала вечерю до її повернення. Моя робота дозволяє працювати віддалено — одна з небагатьох переваг кібербезпеки. Я створюю захисні системи, які

tongue hit that first ‘Philadelphia roll,’ it was heaven. She laughed at the speed I scarfed them down, then passed me hers. But that was a time when things were simpler.

As I open the bag, a sigh gives way. “This one’s for you, bestie.”

Grief came in waves over the past weeks. Some days were better than others and some...worse. Nightmares of a fiery vehicle haunted me, and burning screams played on repeat. Between that and Rosie’s death, sleep became something I loathed entirely.

Eating was once a delight, and now it’s more of a necessity. Most days, the only time food crosses my mind is during dinner, so the entire day would collapse before I notice any hunger pangs.

I can’t fix breakfast, that was her thing, and I’d betray her trust if I did. Silly to think? Sure, but to let go of a memory so good, when there aren’t many left; hurts.

A breeze of cold air seeps through the vents, telling me winter is coming, and a chuckle escapes at the thought. We’d binge watched Game of Thrones, and every year, Rosie would yell, “Winter is Coming!” in an accent she wasn’t good at.

The time reads half past eight, and streetlights are turning on down the road. Dinner is over, and for the past few minutes, my gaze has wandered around the living room, looking at old photos and cases containing my martial arts trophies. Even with all my training, I still couldn’t save her. Useless.

I grab a jacket off the rack—Rosie’s to be specific—mine was destroyed during her attack. Placing it over my hoodie, I slide my

майже неможливо зламати. Якщо, звісно, не беруся за них сама. Я захищаю те, що інші вважають дрібницями — у цьому мій професійний козир. Що цікаво, я так само майстерно ламаю коди.

Запах суші з пакета переді мною тягне за собою спогад із далекого минулого. Розі першою познайомила мене з ними, і коли я вперше скуштувала «Філадельфію», це здавалося чистим блаженством. Вона сміялася з того, як я за обидві щоки їх уплітала, а потім віддала мені й свою порцію. Тоді життя було значно простішим.

Розгортаю пакет, і з грудей мимоволі виривається зітхання.
— Це тобі, рідна, — шепочу я.

Останніми тижнями горе накочувало хвилями. То трохи відпускало, то... накривало з головою. Ночами мене мучили кошмари про охоплену вогнем машину, у вухах досі стояли ті крики. Після смерті Розі сон перетворився для мене на тортури.

Колись їжа була в радість, а тепер — просто необхідність. Здебільшого я згадую про неї лише надвечір; день згорає ще до того, як я відчую, що шлунок зводить від голоду.

За сніданки я не беруся — це була її стихія, і приготувати щось самій здається мені зрадою. Скажете, дурниці? Може й так. Але відпускати такий теплий спогад, коли їх і так лишилося обмаль — надто боляче.

З вентиляції потягло холодом — зима вже на порозі. Я мимоволі всміхаюся. Ми часто без упину дивились «Гру престолів», і щороку Розі вигукувала: «Зима близько!» із таким кумедним акцентом Джона Сноу.

shoes on after, then grab the foldable blade I now carry. Courtesy of that dreadful night.

How am I supposed to move on from losing her? I can't, but this place will permanently become my grave if I don't attempt to deal with her death. So tonight, a walk will be the start of doing so. The locks click, and the numbers on my door stare back. "Zero, two, zero, four." One of the reasons we chose this apartment was because it held both our favorite numbers. "Come on, let's go," I whisper to motivate myself to walk away.

My lungs swallow the cool air, and a rogue gust flows over my shoulder. Other people have the same idea, as I am not the only one out for a walk tonight. Low chatter and dogs barking travel about. It helps quiet the thoughts, and for these precious moments, it's a weight off my shoulders. The goal was to reach the street's end, but once there, my legs continue moving.

"Going somewhere?" a nagging voice interrupts.

"A walk, Detective Jacob. Or is that a crime?" I bite back, giving him an eye roll.

"You're still on our suspect list, Kyra. Two deaths happened on your watch, and you were told to stay put until we—"

"Does it look like I'm trying to flee? Do you see any bags in my hands? I'm walking. Unless you have orders to arrest me, leave me the fuck alone."

He sighs in annoyance, but that makes two of us. I have little care about being investigated. I didn't kill Rosie, no more than the

На годиннику пів на дев'яту, на вулиці вже спалахують ліхтарі. Повечерявши, останні кілька хвилин я безцільно блукаю поглядом по вітальні: старі фотографії, книжкова шафа з моїми кубками з єдиноборств. Стільки років тренувань, а я все одно не змогла її вберегти. Нікчема.

Від моєї після того нападу лишилося саме лахміття, тому я тягнуся до вішака по куртку Розі. Надягаю поверх худі, взуваюся і беру складаний ніж, який тепер завжди ношу з собою. Моя нова звичка після тієї самої ночі.

Як мені навчитися жити без неї? Я не знаю, але ця квартира стане моїм склепом, якщо я не спробую хоч якось прийняти її смерть. Тож сьогоднішня прогулянка стане першим кроком. Клацає замок, і погляд впирається в номер на дверях: «0-2-0-4». Ми обрали цю квартиру лише тому, що тут зійшлися наші улюблені числа.

— Треба йти, — тихо кажу собі, змушуючи зробити крок.

Жадібно ковтаю прохолодне повітря, і раптовий порив вітру ковзає по плечу. Схоже, ця ідея спала на думку не лише мені — я не одна вийшла прогулятися сьогодні ввечері. Довкола линуть приглушені розмови й гавкіт собак. Це допомагає втихомирити думки, і в ці дорогоцінні миті тягар ніби спадає з пліч. Я планувала дійти лише до кінця вулиці, але коли опиняюся там, ноги самі несуть мене далі.

— Поспішаєш? — його голос діє на нерви.

— Прогулююсь, детективе Джейкобе. Чи мені вже й дихати без дозволу не можна? — закрочую очі.

woman trapped inside her car. Now if the charges were not being able to save them, sure, lock me up. That much I deserve.

“We still need to talk, and I have more questions,” he yells from the curb. “I’ll be here once you’ve finished with that ‘so called walk’ of yours.” Gracefully giving him the middle finger over my shoulder, I round the corner.

There’s a little daiquiri shop not far from our place, my place, that we’d stop at any time we were out. As I grow closer, the idea of getting one doesn’t seem half bad. With two people in line, I take the third slot, and my phone buzzes, startling me. More messages from social media. People convey pictures with Rosie as if they were friends, yet none of them attended her funeral, and the ones that came shouldn’t have. After another eye roll, I place my phone into my pocket. To hell with all of them.

“Hi there. How can I help you?” a young fellow asks. The green tips of his hair blend against the green hues of his eyes.

I return a fake smile and proceed. “Can I get a peach bellini with an extra shot please. Make it a medium.”

“Wait. I need to see some I.D. You don’t look twenty-one,” he flirts.

“Dude, I come here all the time.” I’m not in the mood for his flirting.

“I don’t make the rules, kid. You must be twenty-one to buy a drink.” His teeth flash, and he points to a rusted sign. Wrinkles fall over my brow as I pull out my I.D. and hand it over. “Ohh. You just turned twenty-one this year...Kyra,” he mocks, then hands my card back. “I tell you what, drinks are on the house.”

— Ти все ще під підозрою, Кайро. Двоє загиблих — і о диво, обидва рази ти була поруч. Тобі наказали сидіти тихо, доки ми не розберемося.

— А я, по-вашому, що, тікаю? Бачиш у мене валізи в руках? Просто прогулююся. Якщо в тебе немає ордера на мій арешт, то відвали.

Він зітхає з роздратуванням — утім, як і я. Мене мало хвилює це «розслідування». Я не вбивала Розі. Так само як і жінку, замкнену в тій машині. А от якщо мене звинувачують у тому, що я не змогла їх урятувати — тоді так, саджайте. Це я справді заслужила.

— Нам усе ще потрібно поговорити, в мене ще залишились питання, — гукає мені вслід з узбіччя. — Я буду тут, коли ти закінчиш свою так звану «прогулянку». Не обертаючись, я граційно показую йому середній палець й зникаю за рогом.

Неподалік від мого дому працює невеликий бар. Ми завжди забігали туди по дайкірі, варто було нам тільки вийти на прогулянку. Чим ближче я підходжу, тим більше мені хочеться випити. Стаю в чергу третьою, раптом телефон у руці здригається від повідомлення. Знову соцмережі. Люди викладають фото з Розі, ніби були їй друзями, хоча жоден із них не прийшов на похорон. А ті, хто прийшов, були там зайвими. З обуренням ховаю телефон у кишеню. Та пішли вони всі до біса.

— Вітаю. Що бажаєте? — звертається до мене хлопець. Зелені кінчики його волосся зливаються з відтінками смарагдових очей. Я натягую фальшиву посмішку й роблю замовлення:

— Подвійний персиковий белліні, будь ласка. Середній.

— Секунду. Покажи документи. На двадцять один не тягнеш, — каже він грайливо.

A few minutes pass, and the line grows longer. Some resort to small talk while they wait. “Ma’am.” The young fellow returns. Against my wishes, he holds a size larger than what I asked.

“Thank you.” My smile is dry and everything but kind.

“No problem, hope to see you soon.” He winks those green eyes, and mine roll with exhaustion.

I head towards the park’s running trail, often filled with people doing what I dread most, exercising. Don’t get me wrong, I may be out of shape and can’t run worth a damn, but my clothing size doesn’t change. So that’s a win. My lungs simply don’t have the capacity to run. Not that I want to anyway.

An empty bench calls to me with promises of resting. My ankle is healed, though now and then, numbing pain finds its way back. And what little burns I sustained, are now a light spot of skin. A blemished reminder.

Popping the seal on my daiquiri, I blow out a breath of frustration.

The asshole wrote his number on my cup with a little note beneath it. ‘If you like daiquiris, you should try cock-tails. Give me a call cutie.’ And a damn smiley face under it. He’s not even cute. I mean sure, he has a nice smile and eyes, but that’s it. I can’t get off on a nice smile. So, fuck him and his little ‘cock-tail’ he has between his legs. “No, thank you.”

— Слухай, я тут постійна клієнтка, — відрізаю я. Його флірт зараз тільки бісить.

— Не я встановлюю правила, мала. Алкоголь — тільки з двадцяти одного, — він широко всміхається й показує на іржаву табличку. Я насуплююся, дістаю паспорт й простягаю йому.

— О-о... То ти лише цього року стала повнолітньою... Кайра, — кепкує він, повертаючи картку. — Знаєш що? Напої — за рахунок закладу.

За кілька хвилин черга збільшується. Хтось намагається перемовитись слівцем, щоб згаяти час.

— Пані, — повертається юнак. Незважаючи на те, що я замовляла «середній», він подає мені «великий».

— Дякую, — моя посмішка виходить вимушеною і аж ніяк не доброзичливою.

— Нема за що. Сподіваюся, ще побачимось. — Він грайливо підморгує, а я лише втомлено закрочую очі.

Я звертаю до бігової доріжки в парку — місця, яке зазвичай заповнене людьми, що займаються тим, чого я не терплю найбільше: фізичними вправами. Не зрозумій неправильно — можливо, я не в найкращій формі й бігати не вмію геть зовсім, зате мій розмір одягу не змінюється. Хоч у чомусь мені пощастило. Просто мої легені не створені для бігу. Та й бажання, якщо чесно, немає жодного.

Погляд падає на порожню лавку — вона так і манить присісти. Щиколотка загоїлася, хоча час від часу тупий біль нагадує про себе. А ті незначні опіки, що я отримала, тепер стали лише світлими плямами на шкірі. Спотворене нагадування про минуле. Відкриваю дайкірі й з роздратуванням зітхаю.

To my left, a couple walks down the trail, holding hands and giggling. Apparently, it's funny enough for them to stop, and the guy leans forward, slapping his knee. An exaggerated gesture. She pushes him against one of the trees, kissing him with a passion so wild, he is even caught off guard.

I avert my attention opposite of them and find a man strolling towards us in the distance. He wears a long coat, almost scraping the ground, and a crisp earth scent passes by me from the same direction. I pull up my hood, disregarding my surroundings, and focus on my drink. *Sip*

“Stop.”

“No, you stop,” says the couple heading my way, play-fighting. He slaps her on the ass, and she screams while running away. It's futile to say the least, because in an instant, he catches her with a firm embrace, and the cuteness of their laughter echoes.

Regardless of another seat across the trail, they perch beside me. She's on his lap with his face in her neck. Seriously?

Giggles erupt, and I remain straight, but my peripheral catches it all. *Sip* His hand caresses the side of her hips then eases up towards her breast.

“Stop,” she whispers, jerking her head towards me. My phone vibrates, and I can't be happier. Thank God for notifications. My fingers bounce between social media apps, trying to focus on anything other than these two.

He whispers back, “Don't worry, she can't see us.” Oh, but I can, sir. Clear as fuckin' day. He catches the one time I decide to pry

Цей покидьок написав на стакані свій номер, а під ним — примітку: «Дайкірі — це для дівчаток. Спробуй мій особливий шейк. У мене найдовша соломинка в місті». І, дідько б його взяв, смайлик унизу. Він навіть не симпатичний. Тобто, так, у нього гарна посмішка й очі, але на цьому все. Тож нехай іде до біса і він, і той «коктейль», що в нього між ногами.

— Ні, дякую.

Ліворуч по доріжці йде парочка — тримаються за руки, хихочуть. Схоже, їм настільки весело, що вони зупиняються: хлопець нахилиється вперед і театральнo ляскає себе по коліну. Переграв. Вона штовхає його до дерева й цілує з такою пристрасстю, що він сам на мить губиться.

Я відводжу погляд і помічаю чоловіка, який повільно наближається здалеку. На ньому довге пальто, майже торкається землі, а з того ж боку до мене тягнеться чіткий землистий запах. Я натягую капюшон, перестаю звертати увагу на все навколо й зосереджуюся на напої. Ковток.

— Припини.

— Тільки після тебе! — жартома штовхаючись, каже пара, що прямує в мій бік. Хлопець ляскає її по сідницях, вона з вереском тікає. Це марно, м'яко кажучи, бо за мить він ловить її в міцні обійми, і їхній веселий сміх відлунює довкола.

Попри те що навпроти, через доріжку, було повно вільних місць, вони вмощуються просто поруч зі мною. Вона сидить у нього на колінах, а він уткнувся обличчям їй у шию. Серйозно?

and smirks. Caught off guard, I quickly stand, leaving my beverage and walk as far from them as possible.

Trees and bushes pass by until the couple are no longer in sight, and I walk some more. Reaching another bench almost a mile away, I sit. Silence is finally my only companion.

My heated temperature lowers after meeting the seat's cold touch, and I turn my head upwards, catching a single star shining brighter amongst the many. "Rosie, girl you should've seen this. Your freaky ass would've asked to join," I chuckle.

And when a moment of peace finally finds me, my cheek collides with the ground from something striking the back of my head.

Знову це хихикання; я дивлюся прямо перед собою, але боковим зором бачу все. Ковток. Його рука пестить її стегно, а потім повільно підіймається до грудей.

— Припини, — шепоче вона, киваючи в мій бік. Мій телефон вібрує, і я не можу цьому не радіти. Дякувати Богові за них. Пальці метушаться між іконками соцмереж — я намагаюся зосередитися на чому завгодно, аби тільки не на цих двох.

— Не хвилюйся, вона нас не бачить, — шепоче він у відповідь.

О, ще й як бачу. Прекрасно бачу. Він ловить мій погляд саме в ту мить, коли я мимоволі дивлюся в їхній бік, і самовдоволено всміхається. Збита з пантелику, я різко підводжуся, лишаю напій і йду геть — якнайдалі від них.

Йду, доки пара остаточно не зникає з поля зору. Пройшла ще десь милу, поки не знайшла іншу лавку. Нарешті. Тільки я і тиша.

Моє розігріте тіло поволі заспокоюється від холодного дотику сидіння. Я підіймаю голову й помічаю одну-єдину зірку, що сяє яскравіше за решту.

— Розі, тобі б це сподобалось. Твій збочений розум уже б шукав, як втиснутися до них третім зайвим, — тихо засміялася я. І якраз тоді, коли я вперше за вечір заспокоїлася, щось б'є мене в потилицю, і моє обличчя торкається землі.

Chapter 2

Scars that won't heal

KYRA

Розділ 2

Рани, що ніколи не затягнуться

Кайра

My vision is speckled. A tingling in the pit of my stomach vibrates over my lungs as I gasp for air, and my palms pulsate a matching beat to the relentless pounding in my head. What the fuck just happened?

There is no time to react as something harrowingly wraps over my leg and causes me to stiffen. With a strong pull, I'm drug across the running track, releasing a shriek of terror.

"Let me go!" I yell at a faint silhouette, tugging a rope tethered around my ankles. Not only am I seeing double, but all surrounding colors start to blend.

Another forceful yank lifts me into its embrace, forcing my back to arch against the crushing pressure of its hold, and I squeal for release. Whatever thing this is constricts my lungs even more.

In one swift motion, a piercing ache strikes the soft flesh between my neck and shoulder, drowning out any thoughts until I'm consumed by rage. This son-of-a-bitch bit me.

"Get. Off. Me," I grunt between words as a citric burn fizzes around its teeth. My skin pulls between them, and after a few agonizing seconds, the pressure subsides. However brief, I gasp deeply before sharp teeth press four more pairs of bite marks into my flesh.

I wince, waiting to be consumed by more pain as its grip holds firm, bending me in an unnatural way. But such pain never surfaces, yet a calming sensation bathes over me.

Перед очима все пливе й рябить. У животі щось дивно поколює, хвиля піднімається до грудей, і я жадібно хапаю повітря. Голова розколюється, і цей пульс віддає в самі кінчики пальців. Що, чорт забирай, щойно сталося?

Я не встигаю навіть поворухнутися, як ногу обхопило щось мерзенне — і я завмираю. Різкий ривок — і мене тягне по біговій доріжці. З грудей виривається переляканий крик.

— Відпусти мене! — кричу я до розмитої тіні, що смикає мотузку, затягнуту на моїх щиколотках. У мене двоїться в очах, кольори навколо змішуються.

Ще один сильний ривок, і мене різко підкидає вгору. Щось стискає мене так міцно, що спина мимоволі вигинається. Я пишу, намагаючись вирватися. Що б це не було, воно стискає мої легені ще сильніше.

Одним різким рухом у м'яку шкіру між шиєю й плечем впивається пронизливий біль. Усі думки миттєво вимикає, мене накриває чиста лють. Цей покидьок мене вкусив.

— Відвали. Від. Мене! — гарчу я, відчуваючи їдке печіння в рані. Шкіра натягується між його зубами, і лише за кілька болісних секунд тиск слабшає. Я жадібно вдихаю... але ненадовго. Гострі зуби знову впиваються в мене, лишаючи сліди.

Я здригаюся, чекаючи нового спалаху болю, поки його хватка тримає мене так міцно, що тіло вигинається неприродно. Але болю нема. Натомість мене огортає дивне відчуття спокою.

For a brief time, everything seems like a dream. Flashes of happy memories, muscles relaxing, all tension melting away, and the pounding in my head fades. Problems up till now appear insignificant. I am at peace—until I'm not.

Yanking its teeth away, my skin rips from the movement. Agony comes full force, and the dream I found myself in shatters, bringing back this reality. My fist collides with the side of its head.

“Shit,” I wail. The ground rushes towards me as I violently fling from its grasp. Rolling aside and clasp my fist, I feel prickles of heat weaving through the now cracked bones like I punched concrete. Who the hell has a skull that hard?

A demon's growl surrounds me, and though my vision hasn't cleared, it's enough to squint through the tears building up. I bear witness to what nightmares are made of as I see an otherworldly being standing a few feet away, fading in and out of existence.

Its hands are withered with branch shaped fingers, and the rope used to pull me is something made of dark whips. Crawling backwards, I ignore the afflicting pain. “What the hell are you?”

The ambiance muffles, and my other senses struggle to keep up. Death is trying Her damndest to take me, playing by unfair rules, but what else should be expected from a heartless bitch.

“Your soul... That sweet smell.” Its haunting tone chills the warm blood in my veins, causing the hair on my arms to rise. “It pours off you, and I demand it,” it snarls.

A jolt of suffering stings around my bite marks, but I jump to my feet, racing back the way I came. There's no way in hell I'm letting this 'thing' kill me.

На мить усе стає схожим на сон. Спалахи щасливих спогадів, м'язи розслабляються, напруга тане, а гупання в голові вщухає. Усі проблеми раптом здаються нікчемними. Я відчуваю спокій... але ненадовго.

Він різко вириває зуби, роздираючи мені шкіру. Агонія вдаряє з повною силою, виштовхуючи мене з марення назад у реальність. Мій кулак врізається йому в скроню.

— Чорт! — вигукую я. Земля несеться мені назустріч, коли я вириваюся з його хватки. Відкотившись убік і стиснувши кулак, я відчуваю, як жар пронизує зламані кістки. Здалося, ніби я влупила по бетону. Та хто, в біса, має такий твердий череп?

Навколо мене лунає демонічний рик. Хоча зір ще не відновився, я крізь сльози бачу те, з чого народжуються нічні кошмари: за кілька метрів від мене стоїть істота не з цього світу, чий силует то з'являється, то зникає.

Її руки висохлі, а пальці нагадують покручені гілки; мотузка, якою мене тягли, виявилася чимось на кшталт темних батогів. Відповзаючи назад, я ігнорую нестерпний біль. — Що ти, в біса, таке?

Звуки навколо приглушуються, решта чуттів ледь працюють. Смерть щосили намагається забрати мене, веде нечесну гру — але чого ще чекати від цієї безсердечної тварини.

— Твоя душа... цей солодкий запах, — його моторошний голос студить кров у жилах, і волосся на руках стає дибки. — Вона переповнює тебе. І я заберу її повністю, — гарчить створіння.

Різкий спалах болю у місцях укусів, але я підхоплююся на ноги й біжу назад тією ж доріжкою. Нізащо у світі я не дозволю цій «тварюці» мене вбити.

“Kyra, help,” a voice cries out. A melody striking my thudding heart almost brings me to my knees. Just a few strides away, my pace halts at her tone. I snap around, witnessing a cloud of black smoke peeling away from its skin, revealing Rosie’s face—My Rosie’s face.

But something feels off. There isn’t a hint of life in her. She is pale. Stiff. Dead. Her eyes swirl with smoke, her hair is black as tar like it absorbs all the surrounding light, and her body twitches with an unnatural motion. This isn’t my best friend. I watched her die and be buried a few weeks ago. Didn’t I?

My heart breaks all over again at any implication of having her back. A desire to reach out courses through me, but peering inside those daunting eyes is like falling into a torturous abyss that I can’t sit through again.

“You’re not Rosie. Stay the hell away from me!” I scream until my lungs burn. I want—no—need this to be true, but the numbness of her absence fights to remain.

“Please don’t let him take me.”

Desolate smog coils around her arm as she extends it. Could this indeed be her? A war between what I know is true and what my heart desires is more than enough to give in.

Taking a cautious step forward, I question, “Rosie?” If there’s any chance of saving her, why is my body so reluctant to move?

“Kyra,” she pants back. Emotions weave through her lifeless eyes and wetness coats her bottom lids.

— Кайро, допоможи! — лунає голос. Він б’є прямо в серце, ледь не збиваючи мене з ніг. За кілька кроків я завмираю. Різко розвертаюся і бачу, як із його шкіри злазить чорний дим, наче обвуглена кора, відкриваючи обличчя Розі. Моєї Розі.

Але щось тут не так. У ній немає життя. Вона бліда. Нерухома. Мертва. В очах клубочиться дим, волосся чорне як смола, ніби вбирає все світло довкола. Тіло сіпається неприродно, ламано. Це не моя найкраща подруга. Я бачила, як вона померла. Я стояла на її похороні кілька тижнів тому. Правда ж?

Серце розривається від самої думки про її повернення. Бажання торкнутися її пронизує все тіло, але дивитися в ці моторошні очі — і здається, ніби падаєш у бездонну темряву, яку я вже не витримаю вдруге.

— Ти не Розі. Не підходь до мене! — кричу так, що легені палають. Мені життєво необхідно, щоб це був привид, але біль від її відсутності нікуди не зникає.

— Не віддавай мене йому.

Вона простягає до мене руку — її обертають пасма чорного туману. А якщо це справді вона? Мене розриває між тим, що я знаю, і тим, чого прагне моє серце. І цього достатньо, щоб я зламалась.

Я роблю обережний крок уперед.

— Розі?..

Якщо є хоч крихітний шанс її врятувати... Чому ж тіло так опирається?

— Кайро... — вона ковтає повітря. В її очах з’являється життя. На нижніх повіках блищить волога.

“Tell me it’s you, please,” I beg, but she stands at a distance, staring back emptily. My heart smothers all doubts until only a need for her to live remains.

I advance, locking onto her conflicting expression and reaching out with a surge of hope. The essence of time—nonexistent, and our fingers interlock. Her touch is cold against my warming skin, and her lifeless pupils awaken from their slumber.

These past weeks have been hell, and I would’ve given anything to have Rosie back.

Caressing her face, I ask, “Can you hear me?”

“Kyra?” she responds. Her head shakes, breaking that imprisoning trance. “What happened? What are we doing here?” Confusion morphs her delicate features I’m so accustomed to. “We need to leave. Tell me how to save you before ‘it’ comes back.” Pulling on her arm, I urge her as nature stills.

She tears away with a ‘what’s going on’ look pinching her brows. Gray freckles gloss over the tones of her reddish-brown gaze, hooded under an overcasting shadow. “Save me from what?”

“Rosie, please, let’s go!” Reinitiating my grasp, she gives in, allowing me to lure her towards the park’s entrance. It takes some effort, but after a small lapse of time, our pace increases. My head swivels, looking for any sign of Death’s dark dealer.

— Скажи, що це ти. Будь ласка, — прошу я. Але вона стоїть на відстані, порожнім поглядом дивиться на мене. Моє серце задушує всі сумніви, лишаючи лише жагу, щоб вона жила.

Я підходжу ближче, ловлю її розгублене обличчя і простягаю руку з раптовим спалахом надії. Час зупиняється, і наші пальці переплітаються. Її дотик крижаний порівняно з моєю розпашілою шкірою, а неживі зіниці раптом прокидаються від сну.

Останні тижні були пеклом. І я віддала б усе, щоб повернути Розі.

Я торкаюся її щоки. — Ти мене чуєш?

— Кайро? — відповідає вона. Вона хитає головою, наче виходячи з трансу. — Що сталося? Що ми тут робимо? — На її тендітному обличчі, до якого я так звикла, з’являється розгубленість. На її обличчі той самий вираз, який я бачила тисячу разів.

— Тікаймо звідси. Скажи, як тебе врятувати, поки «воно» не повернулося. — Тягну її за руку, а довкола раптом стає підозріло тихо.

Вона відсторонюється з німим запитанням у погляді, звівши брови. В її золотисто-карих очах, припорошених сірим ластовинням, читаються сумніви, а глибока тінь від каптура робить обличчя ще блідішим.

— Від чого мене рятувати, Кайро?

— Розі, не тупи, біжімо!

Я знову схопила її за долоню, і цього разу вона пішла за мною. Це дається нелегко, але невдовзі ми пришвидшуємось. Я крутила

There's no plan of stopping until she's safe in 'our' place where nothing can hurt her—again. My lungs are on fire as we run. Our fingers squeeze tight, refusing to let go for the slightest moment.

Relief wells within me, seeing the earlier couple making their way down the path. They're the first set of 'real people' I've seen since this started, and the entrance shouldn't be far behind them.

A crippling affliction strikes my soft flesh where its teeth pierced me, and I falter, almost collapsing. Yet Rosie holds on tight.

“Are you okay,” she asks, slowing her pace.

“Yeah, I'm fine. Only a few more feet until we're out of here.” Regaining my footing, I notice the couple proceeding past us, and I yell, “No, don't go that way. There's something down there.” My throat closes on the last decree.

They scan over us, whispering among themselves, but continue against my warning. The selfless part of me wants to follow and ensure they listen, but the selfish side continues moving.

Another sting sets my shoulder ablaze; pain searing down and growing. “Damn,” I spit, lurching at the intensity and coming to a complete stop.

головою, очікуючи, що в будь-яку мить із темряви вистрибне той торговець смертю.

Я не зупинюся, поки вона не буде в безпеці. У нашому домі. Там, де її більше ніхто не скривдить. Знову. Легені печуть, ніби я ковтаю вогонь. Наші пальці зчеплені так міцно, що аж боляче — ні на секунду не відпускаємо одна одну.

Коли я побачила ту парочку на стежці, у мене аж від серця відлягло. Вони йдуть стежкою нам назустріч. Справжні, живі люди! Значить, вихід з парку вже близько.

Раптом місце укусу пронизує дикий біль — там, де його зуби вп'ялися в мене. Ноги підкошуються, я ледь не падаю. Але, на щастя, Розі тримає мене міцно.

— З тобою все гаразд? — питає вона, сповільнюючись.

— Так... усе нормально. Ще кілька метрів — і ми виберемось, — видихаю я, намагаючись не показати, як темніє в очах. Та парочка закоханих проходить повз нас, прямує вглиб парку.

— Ні! Не йдіть туди! — кричу я їм услід. — Там щось є!

На останньому слові мені перехоплює подих.

Вони оглядають нас, перешіптуючись, але продовжують іти, ігноруючи моє застереження. Альтруїстична частина мене хоче наздогнати їх і змусити вислухати, але егоїзм тягне мене врятувати Розі.

Черговий напад болю змушує моє плече палати; він стає нестерпним, розходячись по всьому тілу.

— Прокляття, — випльовую я, згинаючись, і повністю зупиняюся.

“Kyra, you don’t look well?” Something humorous wrangles around her statement.

Taking a moment to breathe, I state, “I’m fine.” Then I slide my hoodie collar over my shoulder and assess the damage. It’s a horrific sight. My skin pulses around five bite marks, all seeping black liquid from their wounds. What the fuck. A foul odor of rotting flesh reaches my nose.

“Give into the pain.” Her tone is demonic, and I peer up, noticing she’s no longer at my side. Glancing around, I see an all too familiar view. I’m back where the creature held me with Rosie standing outside my reach.

Another wave of torment explodes through my skin, and on instinct, I grab my shoulder. Confusion fills me. One moment we are near the entrance, and next, we are back in the middle of the park. Was I dreaming that? How?

She exclaims, “Your soul!” But it’s not Rosie’s voice, and my lip’s part to respond, yet something shields it. Suddenly, shadows within the trees migrate towards her as if she’s calling them. Commanding them.

“Rosie?” My silence breaks. She leers back with hatred, and her disguise morphs into something more...deadly.

“You killed me. You did this.” Fright pales my face. I fight to stay upright as sweat beads from my cheek in tandem with the unwavering pounding in my shoulder, not letting up for a moment.

— Кайро, ти маєш кепський вигляд, — каже вона, і в її голосі прослизає щось на диво глузуливе. Перевівши подих, кажу:

— Я в нормі, — й натягую комір худі, щоб глянути на рану. Видовище жахливе. Шкіра пульсує навколо п’яти слідів від зубів, і з кожної рани сочиться чорна густа рідина. Що за...? У ніс б’є сморід гнилі, ніби щось розкладається просто на мені.

— Піддайся болю.

Її голос — уже не людський. Я підіймю очі й помічаю, що її більше немає поруч. Озирнувшись, я бачу до болю знайому картину: я знову там, де мене тримала та істота, а Розі стоїть поза межами моєї досяжності.

Чергова хвиля мук вибухає під шкірою, і я інстинктивно хапаюся за плече. Мене охоплює розгубленість. Щойно ми були біля виходу, а тепер знову посеред парку. Це що, мені привиділося? Але як?

— Твоя душа! — каже Розі не своїм голосом. Я відкриваю рот, щоб відповісти, та ніби щось стискає мені горло, не дає вимовити ні слова. Раптом тіні між деревами починають ворухитися. Вони повзуть до неї, зливаються, наче вона їх кличе. Наче вона ними керує.

— Розі?

Моя німота нарешті минає. Вона дивиться у відповідь з неприхованою ненавистю, і її обличчя трансформується у щось значно... смертельніше.

— Ти вбила мене. Це твоя провина.

Rosie stalks closer, and my feet dig into the soil, pushing away. I retreat a step, and she advances two. Damn it. Beyond us, a faint light shines through the devilry trees, watching and waiting—bright pink hues, identical to those from the crash that witnessed me fail as I tried to save the woman. I hate those fucking eyes.

Her voice deepens into a growl, adding to her demonic tone. “I need your soul to ascend.” But why? What am I missing, and furthermore, how...why is it wearing her face?

“Stop. Let me help you,” I plead. We just escaped only for her to return to its embrace.

“Help me? It’s a little late for heroism, dearest best friend,” she hisses.

This isn’t Rosie. She wouldn’t spew such hatred and accuse me of killing her, so why is it happening?

Her approach is quiet as if air slides beneath her footing, and in my stumbling retreat, I fall. For an instant, peering through murky eyes, everything dulls except the night’s glinting stars. A few blink in a laughing manner.

Death is watching from up there, enjoying the show.

Моє обличчя блідне від жаху. Я з останніх сил намагаюся втриматися на ногах; піт котиться по щоках, а в плечі біль не вщухає ні на мить.

Розі — або її двійник — повільно підходить ближче. Я роблю крок назад. Вона — два вперед. Чорт. Десь за її спиною між викривленими, майже чорними деревами мерехтить слабке світло. Воно спостерігає. Чекає. Яскраво-рожеві відблиски — точнісінько такі самі, як тоді, під час аварії, коли я намагалася врятувати ту жінку. Ненавиджу ці кляті очі.

Демонічним голосом вона говорить:

— Мені потрібна твоя душа, щоб піднятися.

Але навіщо? Чого я не розумію? І головне як... чому воно носить її обличчя?

— Сій. Дозволь мені допомогти, — благаю. Ми щойно втекли лише для того, щоб вона знову повернулася в обійми цієї тварюки.

— Допомогти? Дещо запізно для героїзму, люба найкраща подруго.

Це не Розі. Вона б ніколи не дивилася на мене так. Ніколи б не звинувачувала у своїй смерті. То чому це відбувається?

Вона наближається беззвучно, ніби під її ногами не земля, а повітря. Я задкую, перечіпаюся... і зрештою падаю на землю. На мить крізь затуманений зір усе навколо меркне — залишається лише мерехтіння нічних зірок. Здається, деякі з них насмішкливо підморгують мені.

Смерть насолоджується виставою, спостерігаючи згори.

Rosie growls, baring her teeth with tar-like liquid coating her lips, and I shudder. Her body and face become shrouded in weaving shadows, as though she is behind an ominous veil, and the earlier beast returns. A looming grim reaper.

“The screams came from this way, Detective!” someone yells, and I gasp as the demonic being vanishes.

It’s them. The couple from earlier along with Jacob. It doesn’t take a genius to know what’s coming next. More death and chaos. Discomfort keeps me slow, but I promptly hop to my feet.

“Hey, you need to get out of here,” I demand, shuffling my way across the grass and back on the running track. Hesitant, they eye me with suspicion while Jacob reaches for his weapon. I am on edge, searching between the trees and turning in circles.

“Is someone after you?” the detective asks, moving closer.

Out of breath, I keep a low voice like it’ll make a difference. “You need to leave. It’s not safe.”

His brow furrows. “Calm down. Tell me what’s going on.” But again, I’m too late.

A dark cloud slithers behind the couple and consumes their shadows. Wrapping its arm around the young lady’s neck before her frightened partner can react, tentacles explode from its other arm, swaddling him and restraining his voice.

Розі гарчить — і я мимоволі здригаюся. Її зуби оголені, а губи залиті чорною густою рідиною, ніби смолою. Тіні починають сплітатися навколо неї, затягуючи обличчя й тіло в темний серпанок, наче її відділяє від мене зловісна завіса. І тоді стає зрозуміло: Розі більше немає. Переді мною знову постає те саме чудовисько — мов сам жнець, що нависає над своєю жертвою.

— Крики лунали звідси, детективе! — вигукнув хтось. Ахнувши, я бачу, що демонічна істота миттєво розчиняється в повітрі.

Це вони. Та сама пара поруч із Джейкобом. Не треба бути генієм, аби зрозуміти, що буде далі. Ще більше смертей і хаосу. Біль обмежує рухи, але я з останніх сил підхопила на ноги.

— Гей, вам треба забиратися звідси! — закричала я, пробираючись через траву назад до бігової доріжки. Вони підозріло дивляться на мене, поки Джейкоб тягнеться до зброї. Я обертаюся, вдивляюся в густі дерева, щоб вгледіти істоту.

— За тобою хтось женеться? — питає детектив, підходячи ближче. Я ледве дихаю, але знижую голос, ніби це щось змінить:

— Вам треба йти звідси. Тут небезпечно.

Він хмуриться.

— Заспокойся. Розкажи, що відбувається.

Але я знову запізнилася.

Темна хмара прослизає за спинами пари й поглинає їхні тіні. Рука обвиває шию дівчини ще до того, як її переляканий хлопець встигає щось зробити. З іншої руки вириваються щупальця — вони обплутують хлопця й затискають йому рота.

Their chance of survival is plummeting fast.

“What the fuck is that?” Jacob shouts, turning and raising his shivering pistol.

I step closer. “Rosie, you don’t need to do this. Let them go.”

Squeals come from the young lady as tears trace her cheeks. The dread of watching them die rips my heart and opens unhealed scars.

“Did you say, Rosie?” Jacob finds his resolve enough to assess the situation. The guy within the foul creature’s hold kicks and screams, but his gaze never leaves his partner.

“There’s no time to explain, Detective. You have a gun, use it,” I huff in irritation. What the fuck is he waiting for? But instead, he remains stiff, frozen in a paralytic state while this creature continues squeezing the life from its two victims.

My blade is still tucked away, and if he’s not helping, I’ll do it myself. I stalled in hopes of saving her, but with other lives at stake, I’m left with one choice. Fight.

I retrieve my knife before charging towards my impending doom, tightening my grip and letting determination guide me. I’m going to kill this monstrosity and send a message to Death, myself.

Смерть уже дихає їм у потилицю.

— Що це за хрінь?! — вигукує Джейкоб, розвертаючись і здійснюючи пістолет у тремтячих руках. Я зробила крок уперед:

— Розі, не треба. Відпусти їх.

Дівчина верещить, сльози котяться по щоках. Дивитися на їхню передсмертну агонію було понад мої сили — серце розривалося, а старі рани знову почали кровоточити.

— Ти сказала... Розі? — Джейкоб нарешті збирається з думками. Хлопець у лапах істоти б’ється й кричить, не зводячи очей зі своєї дівчини.

— Немає часу пояснювати, детективе. У тебе є пістолет — то стріляй! — різко кидаю я. Чого він, в біса, чекає? Але той заціпенів, поки тварюка повільно вичавлювала життя з двох невинних жертв.

Я досі не діставала ножа, але якщо детектив не збирається допомагати, я все зроблю сама. Я вагалася, бо до останнього сподівалася врятувати її, та коли на терезах чужі життя, вибору не лишається. Треба битися.

Я вихоплюю ніж і кидаюся вперед назустріч власній загибелі. Пальці біліють від сили стискання руків’я ножа, і я дозволяю рішучості вести мене. Я покінчу з цією потворою. І передам Смерті свій особистий «привіт».

“Kyra, stop. If that’s Rosie, you could harm her and the others,” Jacob tries reasoning with me, but his warning isn’t welcome. This isn’t my best friend, no matter how many times it persists.

A resounding crack filters through the area, and the guy goes limp before being tossed away like nothing more than trash. I freeze. My jaw slackens in utter shock, and his partner thrashes with painful screams, bellowing to her fallen lover.

“Please, no,” I mouth. My blade should have pierced its body by now, so why can’t I move? What’s keeping me from attacking? The blighted demon bites her neck, slowing her movements until they cease. Was this supposed to be my fate? Is this why I can’t move? Thinking about my own bite marks, another sting in my shoulder answers back.

She hits the ground beside her deceased lover, and blood pools from beneath her lifeless body. Again, I’m too late. Forced to witness another life taken.

Death’s message is loud and clear. No matter how close I am to helping, I’ll always remain...Helpless.

It snarls, “Your soul will ensure my ascension.” Leaning forward, tar-like smoke glides down its face, revealing Rosie’s once more, but she’s not begging for help. There is no sorrow or regret within her features. Only malice and hate. “I’ll devour your soul and be reborn a God.”

— Кайро, зупинись! Якщо це справді Розі, ти можеш нашкодити їй і тим двом! — намагається достукатися до мене Джейкоб. Але його застереження мені до одного місця. Це не моя найкраща подруга, скільки б та потвора не намагалася мене в цьому переконати.

Лунає глухий хрускіт, від якого холодне все всередині. Хлопець обм’якає, і потвора відкидає його вбік, наче непотрібне сміття. Я заціпеніла. Щелепа відвисла від повного шоку, а дівчина виривається, кричить так, що голос рветься, кличе свого коханого.

— Будь ласка, ні... — мої губи рухаються без звуків. Мій ніж уже мав би пробити тіло цієї тварюки, то чому я не можу поворухнутися? Що тримає мене, не даючи напасти?

Проклятий демон впивається їй у шию. Її рухи сповільнюються, поки не завмирають остаточно. Невже це мала бути я? Тому я не можу зрушити? Плече пронизує новий спалах болю — там, де його зуби лишили слід. Наче відповідь.

Вона падає поруч зі своїм мертвим хлопцем, і під її бездиханним тілом розтікається кров. Знову. Я знову запізнилась. І знову змушена дивитися, як обривається чиєсь життя.

Послання Смерті гучне й чітке. Хоч би як близько стояла я до порятунку, я завжди залишатимуся... безсилою.

— Твоя душа забезпечить моє піднесення. Потвора нахиляється вперед, і густий, мов смола, дим сповзає з його обличчя, знову відкриваючи риси вдовоної Розі. Але цього разу вона не благає про допомогу. У її погляді немає ні смутку, ні жалю. Тільки злоба й ненависть.

A chain of incendiary blasts results in me ducking as Detective Jacob fires his weapon. Shot after shot enters the being, yet it remains planted and unfazed.

“Run, Kyra!” he demands. “Get out of—”

It takes a fraction of a blink for the demon’s hand to twitch and send tentacles flying into Jacob’s body, silencing him and leaving blood and dismantled parts amidst the air.

“No,” I wail, until the raw muscle within my throat burns.

Massive blood puddles surround me, depicting a sorrowful soul forced to gaze upon her own broken reflection. My failures. As tears fall free, something inside me snaps. Beneath a thick layer of warmth, something frigid crawls from the deepest part of my soul until I’m subsumed by rage.

I find this false Rosie eyeing me in wonder. Awaiting in a taunting manner. Good, because I’m done with running and being afraid.

Vexation takes root, and my entire body heats with conviction. That son of a bitch is going to die. Pushing through my stiffness, I rush in and thrust my blade, finding a home deep in its chest.

“Kyra, why?” the thing asks, using her voice in a dolent tone. For a moment, I settle, examining her features and noting a hint of pain furrowing her brows. My hands tremble with regret until a crooked smile tugs at her lips, and I remove the blade, striking again. The second thrust hits something, and it shrieks in agony.

— Я поглину твою душу і перероджуся Богом.

Серія різких пострілів змушує мене пригнутися. Детектив Джейкоб нарешті відкрив вогонь. Куля за кулею входить у тіло істоти, але вона навіть не колихається. Ніби постріли для неї — просто вітерець.

— Тікай, Кайро! — кричить він. — Забирайся звід...

Мить — і кігті демона розривають тіло Джейкоба, змушуючи його замовкнути назавжди серед кривавого хаосу.

— Ні-і-і! — кричу до болю в горлі.

Навколо розтікаються темні калюжі крові, у їхніх відображеннях я бачу себе — зламану, безпорадну, повну провалів. Сльози котяться самі, але разом з цим в мені щось ламається. Під гарячою хвилею болю повзе крижаний холод — з самої глибини душі. І коли він накриває мене повністю, залишається тільки лють.

Ця фальшива Розі витріщилася на мене. Насолоджуючись моїм болем, вона чекала. Що ж, чудово, бо з мене досить і втеч, і страху.

Роздратування проростає в рішучість. Цей сучий син сьогодні здохне. Пересилюючи заціпеніння, я кинулась на нього і з розмаху ввігнала ніж глибоко йому в груди.

— Кайро, за що? — болісно каже створіння її голосом. На мить я завагалася. Вдивляюсь у рідне обличчя й помічаю тінь болю в її очах. Руки затремтіли від сумніву... аж поки на її губах не з’явилася крива посмішка. Я вирвала ніж і вдарила знову. Цього разу лезо натрапляє на щось тверде, і істота верещить від агонії.

Swinging for my head, I duck, pulling the blade free and slicing at its thigh. Another attack comes faster, and I'm barely able to evade, but my years of martial arts training won't go unused despite how long it's been—I'm glad muscle memory is a thing. I avoid the strike with a swift step back, pivoting and aiming for its ribs. I watch as my blade impales the demon, and its howl is bliss to my ears.

It retaliates, yet I'm quicker, twisting around and pulling the blade with me, creating a deep gash through its stomach towards its back. Relishing in another howl as it vanishes, I take pride knowing the demon can be injured as I watch blackened blood drip from my blade.

Movement startles me, and I swivel, listening for any sudden sounds. As my peripheral catches the edge of its shadow, I'm knocked down by a blunt strike.

Pain consumes every inch of my body, but despite how much that fucking hurt, I'm still able to move. With my blade in hand, I know this fight isn't over, so I roll as it prepares for another attack. Two whips aim for my body, but I'm back on my feet in a flash.

"If you think that's enough to kill me, guess again," I warn, taking one step closer, then another, until my strides increase. Each inhalation brings me closer to falling as my chest and shoulder warn against moving. But fuck that, and fuck him, her, or whatever the hell this demon is.

Another tentacle hurls my way, splitting in two, and I dodge the first with ease. The second one—not so much. It deeply grazes my leg but not enough to cease my movements. I strike again, taking my reward with a collision to its ribs, yet it doesn't stop there.

I dodge and attack, using precise blows, but once again, the demon's luck lands a hit. I'm tossed aside, banging my head

Потвора замахується мені в голову, але я вчасно пригинаюся, вириваю лезо з рани й одним рухом розсікаю їй стегно. Новий удар стає ще швидшим — я заледве встигаю ухилятися. Роки тренувань у залі не минули даремно, і я подумки дякую долі за м'язову пам'ять. Стрімкий крок назад, розворот на п'яті — і заганяю ніж просто під ребра. Дивлюся, як лезо прошиває демона наскрізь, і його виття для мене — як бальзам на душу.

Вона намагається вдарити у відповідь, та я не даю їй жодного шансу. Вихором закрутившись навколо своєї осі, я тягну лезо за собою, залишаючи глибоку рану від живота до самої спини. Знати, що демона можна поранити — ось що дає мені сили, поки я спостерігаю за чорною рідиною на своєму лезі. Я різко обертаюся на шелест, вслухаючись у темряву. Помічаю тінь лише краєм ока, але запізно: важкий удар перекидає мене на землю.

Біль роз'їдає кожну клітину мого тіла, але попри те як нестерпно це було, я ще не втратила здатності рухатися. Стискаючи ніж, я розумію: це ще не кінець. Я відкочуюся якраз у ту мить, коли потвора готує новий замах. Два батоги цілять у мене, але я не забарилася і миттєво звелася на ноги.

— Думаєш, так легко мене позбутися? Спробуй ще раз, — кидаю я, скорочуючи дистанцію. З кожним ковтком повітря я ледь не втрачаю свідомість, грудина й плече просто розриваються. Але хай воно все горить синім полум'ям — і цей біль, і цей недодемон.

Ще одне щупальце, роздвоєне в польоті. Перше я минаю без зусиль, від другого ж не вбереглася. Гострий біль у нозі, але я продовжую рух. Б'ю у відповідь, дістаючи ребра, проте цього замало.

Випад, контратака — кожен удар вивіреним, та удача на боці демона. Після чергового удару я лечу на землю, б'ючись головою.

against the ground, but this time, getting up isn't so easy as something threatens to puncture my lungs.

Fuck. I think I broke a rib. Curling into a ball, I cope with the torment. The crunch of rustling grass alarms me, but I can't move. Every twitch sparks more pain pinging between organs and bone.

"Your soul," the demon states, announcing its presence. A shiver slides down my back, and my core demands that I rise, but tears haze my vision. This is unbearable. So was witnessing the couple's demise and watching Jacob reduced to nothing. But seeing Rosie's face is...soul shattering.

The blade lies beside me, and though I yearn for it, the slightest reach makes me want to implode.

Something thick wraps over my side, lifting me, and at the last call of will, my fingers glide across the blade, remembering my best friend's words. "DESS. Don't Ever Submit or Surrender."

I'm turned around to face this ungodly thing head on, and it is expressionless. Just immoral and ominous eyes staring back.

"What did Rosie do to deserve this?" I ask, my lips quivering.

"Your smell. It clung to her."

My smell? Sure, we'd been running through the haunted woods together, but how did...My jacket. She was cold, and I lent her my jacket. Which is the only reason I'm wearing hers. Mine was

Тепер підвестися значно важче — відчуваю, як у грудях щось гостре впивається в легені.

Дідько. Схоже, зламала ребро. Згорнувшись, я борюся з болем. Чую, як під чиймись кроками хрустить трава, але тіло мене не слухає. Найменший рух — і біль знову пронизує все тіло, від кісток до внутрішніх органів.

— Твоя душа, — прорікає демон, заявляючи про свою присутність. Холод пробігає по спині, все єство волає: «Вставай!», але очі застилає пелена сліз. Це нестерпно. Нестерпно дивитися на загибель тієї пари, бачити, як Джейкоб перетворюється на ніщо. Але бачити обличчя Розі... це буквально спопеляє душу.

Ніж лежить зовсім поруч, та варто мені лише поворухнутися в його бік, як тіло наче вибухає зсередини.

Щось масивне обхоплює мене за бік, підіймаючи в повітря. В останньому пориві волі пальці ковзають по руків'ю, а в голові відлунюють слова найкращої подруги: «НЗНК. Не здавайся. Не корячись».

Монстр розвертає мене до себе. Обличчя його беземоційне. Тільки порожні, зловісні очі дивляться мені прямо в душу.

— Чим Розі заслужила таке? — питаю я, відчуваючи, як тремтять губи.

— Твій запах. Вона ним просякла.

Мій запах? Звісно, ми разом тікали крізь цей проклятий ліс, але як... Куртка. Її було холодно, і я віддала їй свою. Саме тому на

destroyed. This thought hits harder than any punch could. Because of me, she was killed.

“I’m so sorry, Rosie,” I speak before a numbing pressure strikes the right side of my chest. Blood races towards the ground, and I witness a tentacle piercing straight through me. Its leer holds nothing but death.

Pressure strikes again, and I choke. Another tentacle finds its home beneath my broken rib. And hidden within the trees, silently watching, is the same pinkish glow. I hate...those fucking...eyes. Blood spurts across my puffy lips as a cough bubbles up, and a foul taste lingers in my mouth.

My weighted lids close, granting me a reprieve of darkness, and they say your life flashes before your eyes when facing death. I disagree. There’s no sense of things I wish I’d done. Just an empty void and a fleeting promise for her revenge.

An overwhelming revenge.

If I’m to die, then this thing comes with me. To leave it in this world after taking everything from me, no. I won’t let that happen. If not now, I’ll get to that bitch Death in the next life.

With valiant strength, I plunge my blade. It pierces the demon’s chest, forcing a dreadful shriek to chase after the darkened blood flying from its mouth. Time doesn’t permit it to dodge my attack. I nudge the blade deeper as heat weaves through my stained fingers, and a smile raises my cheeks while it bellows.

“Fuck you,” I spit. Holding my knife with slickened hands, I strike its chest repeatedly, continuing at its frame for as long as I draw breath. Another tentacle enters me, but that doesn’t relax my movements. One of us is leaving first, and it won’t be me.

мені зараз її куртка, моя була роздерта вщент. Ця здогадка вдарила болючіше за будь-який кулак. Вона загинула через мене.

— Пробач мені, Розі, — кажу я перед тим, як онімільний тиск вдаряє в праву частину моїх грудей. Кров потекла на землю: я побачила щупальце, що пробило мене наскрізь. Його очі не несуть нічого, крім смерті.

Біль вдаряє з новою силою, вибиваючи повітря з легень. Чергове щупальце впивається в місце прямо під моїм зламаним ребром. А з темряви лісу за мою агонією спостерігає те саме зловісне рожеве світло. Ненавиджу... ці кляті... очі. Кров пульсує на моїх губах, кожен поштовх кашлю віддає гниллю в роті.

Очі самі заплющуються, даруючи рятівну темряву. Кажуть, у таку мить згадуєш усе життя. Маячня. Немає ні жалю, ні думок про те, що я не встигла зробити. Тільки порожнеча і примарна обіцянка помсти за неї. Помсти, що поглине все.

Якщо мені гаплик, то й ця паскуда піде на дно разом зі мною. Щоб я залишила її тут, після всього, що вона накоїла? Чорта з два. Якщо не зараз, то я дістану цю суку Смерть уже в наступному житті.

Зібравши залишки сили, я всаджую ніж у ціль. Лезо прошиває груди демона, і жахливий крик розриває нічну тишу разом із бризками темної крові. Час наче зупиняється — потвора навіть не встигає здригнутися. Я штовхаю ніж усе глибше, відчуваючи пальцями гарячу липку кров, а на моїх губах грає посмішка, поки тварюка реве від болю.

— Здохни! — плюю я кров’ю. Б’ю знову і знову, не випускаючи ножа зі слизьких рук. Б’ю, поки дихаю. Черговий удар у відповідь прошиває мої нутрощі, та це не послабило мій натиск. Хтось має піти першим, і це точно була не я.

More attacks enter my body, and finally, my arm falls limp. We both hit the ground as its tentacles remain plunged through me. I wanted to watch the life drain from its eyes, yet Rosie stares back.

“Kyra—” she coughs, and tears wet both our cheeks.

I spurt the warm liquid draining from my lips. “I’m so sorry for all of this.” I lost my best friend weeks ago, and though this thing wore her face to spite me, that doesn’t negate what I’m feeling now.

We hold this moment as silence caresses us.

“Your soul—” she coughs again.

Returning one of my own, I sputter, “You...Can’t...Have it.” I remove my blade from its chest, piercing it again. Streams of smoke whisk over her face, visually bringing back the demon’s.

When losing a high quantity of blood, I know my body is supposed to grow cold, but all I feel is heat. An immense amount of it. Like mine is rejecting the notion of dying, and who am I to object? The heat grows blinding, and waves of energy begin flowing around us, yet something about this feels okay. Death can’t exist in the light. This means she can’t have me either.

Smiling, colors stir through me, and another pair of glowing eyes appear, opposite from the pink tint that’s been lurking within the shadows. Their black contrast mixes with the flowing hues before an explosion goes off.

Нові удари прошивають тіло, аж поки рука нарешті безсило не падає. Ми обоє валимося на землю; щупальця так і лишаються стирчати в мені. Я хочу бачити, як життя згасає в цих очах, але натомість на мене дивиться... Розі.

— Кайро... — вона кашляє, сльози течуть по наших обличчях. Я сплюнула гарячу кров, що стікала по підборіддю.

— Пробач мені за все це, — прохрипіла я. Я втратила найкращу подругу кілька тижнів тому, і нехай це чудовисько глузує з мене з-під вкраденої маски, почуття все одно розривають мене на шматки.

Ми застигли в цій миті, поки навколо панувала мертва тиша.

— Твоя душа... — вона знову зайшлася кашлем.

— Дідька лисого... ти... отримаєш, — випльовую я разом із кров’ю. Витягую лезо з її грудей і б’ю знову. Тіні розмивають її обличчя, повертаючи демоні його справжню подобу.

Я стікаю кров’ю, але замість могильного холоду мене обпікає полум’я. Весь світ перетворився на чистий вогонь. Моє тіло ніби відкидає саму думку про смерть, і я повністю на його боці. Це сліпуче марево огортає нас хвилями сили, і я відчуваю — все так, як і має бути. Смерть не витримує світла — а отже, їй не бачити моєї душі.

Я всміхаюся, спостерігаючи як крізь мене проходять барви, а в тіні з’являється ще одна пара сяючих очей, зовсім не схожих на те рожеве марево. Їхній чорний контраст змішується з вогняними відтінками, і в наступну мить світ вибухає.

Chapter 2. Lexical and grammatical means applied in rendering emotionally colored vocabulary in the ukrainian translation of D.D. Williams' *Rebirth of Order*

2.1. Notes on the author's biography and the book

Rebirth of Order, the debut novel of the Rebirth Academy series by D.D. Williams, represents a sophisticated intersection of contemporary speculative fiction genres. At its core, the work is a quintessential example of Dark Academia, utilizing a specialized educational setting—the Rebirth Academy—complete with competitive house systems (House Earth, House Fire, House Death) and a rigorous mystical hierarchy. This academic framework is seamlessly blended with Romantasy elements, specifically the "Reverse Harem" or "Why Choose" trope, which features a strong female lead surrounded by morally complex male interests. Furthermore, the narrative functions as a psychological thriller; the pervasive mystery of the "glooms" and the protagonist's traumatic past create a constant state of tension that elevates the story beyond traditional fantasy.

The architectural design of the novel is intentionally expansive. As the first installment of an eight-book saga, *Rebirth of Order* serves as a foundational text where the author establishes a complex web of clues and codes. Williams emphasizes that the narrative is a "slow burn," prioritizing character development and world-building over immediate gratification. This structural choice allows for a deep exploration of the "closed circle" philosophy mentioned in the author's notes: every narrative thread introduced in the first book is designed to find its resolution by the end of the series, creating a sense of grand architectural inevitability. The mystery of the Rebirth Academy is not merely a backdrop but an active antagonist, forcing characters into treacherous dynamics where alliances are constantly shifting and enemies become increasingly lethal.

D.D. Williams is a Texas-based author known for her dedication to creating magical worlds inhabited by mystical creatures and resilient female protagonists. Her idiosyncrasy is defined by a commitment to emotional authenticity and "morally dark" romantic dynamics. A significant aspect of the work's history is the author's emphasis on human-centric creativity; Williams explicitly states that no artificial intelligence was used in any part of the writing, editing, or creative process, highlighting the personal labor behind this 600-page epic. This commitment to "no AI" reinforces the organic, raw quality of the prose, making it a particularly rich material for translation analysis, as the language remains deeply rooted in human intuition and sensory experience.

The thematic core of *Rebirth of Order* is heavily influenced by the psychological weight of its content. The author provides extensive trigger warnings—ranging from traumatic death and violence to stalking and mental health struggles—indicating that the novel does not shy away from the darker aspects of the human condition. However, Williams balances this darkness with a focus on the reader's "safety and comfort," using the protagonist's journey as a vehicle for processing trauma. This duality creates a unique "emotional climate" where high-stakes magical warfare coexists with intimate moments of vulnerability. The setting itself, with its hierarchy and constant threat of the "glooms," acts as a macro-metaphor for the internal chaos faced by individuals who have survived systemic abuse.

The emotional background of the novel is anchored in the trauma-informed perspective of the protagonist, Kyra. Her world is viewed through the lens of a survivor of domestic abuse and social

isolation, making her "almond skin" and "heated palms" physical manifestations of her internal state. The central emotional paradigm revolves around grief and survivor's guilt, triggered by the traumatic death of her best friend, Rosie. Williams uses a vivid, visceral vocabulary to describe feelings of agony, fear, and exhilaration, often linking them to the physical toll of magic. The description of "plasma waterfalls" and "sparks of pain" serves not just to illustrate battle but to map the heroine's psychological endurance. In Williams' idiosyncrasy, emotion is the primary catalyst for both character growth and the manifestation of supernatural power.

Furthermore, the linguistic landscape of the novel is characterized by a high frequency of sensory emotionally colored vocabulary that bridge the gap between the mundane and the mystical. The "Rebirth Academy" is a place where sensory perception is heightened: the coldness of death, the searing heat of fire, and the grounding weight of earth are felt physically by the students as they climb the hierarchy. This "sensory-heavy" prose provides a fertile ground for linguistic research, as it requires the translator to find precise equivalents for sensations that are often abstract or metaphorical. By anchoring the supernatural in the physiological, Williams creates a narrative that is as much about the body's response to stress and power as it is about the magic itself. Thus, *Rebirth of Order* stands as a significant contemporary work that challenges the boundaries of genre while maintaining a profound focus on the raw, unedited spectrum of human feeling.

2.2. Rendering emotionally colored vocabulary in translation studies

In this chapter, the main attention is given to the multifaceted nature of emotionally colored vocabulary and the theoretical challenges of their rendering in the process of literary translation. To establish a rigorous analytical framework for D.D. Williams' prose, it is first essential to define the functional role of the emotionally colored vocabulary within the stylistic system of contemporary fiction. According to the definition provided by Grammarly (2024), an emotionally colored vocabulary is not merely a descriptive word but a specialized literary device that attributes a specific, often intensified quality to a person or object, effectively shaping the reader's perception. In my opinion, in the "Dark Academia" genre, epithets do not simply describe; they construct the atmospheric "weight" of the narrative, where emotional states are inseparable from the physical environment of the Rebirth Academy. J. Boase-Beier (2020, p. 112) argues that the translator's primary duty is to capture the "mind-style" of the author—the unique cognitive imprint reflected in linguistic choices. It can be assumed that for Williams' (2024) writing, this involves a meticulous preservation of the survivor's perspective, where feelings are rendered with raw, almost clinical precision.

One more point to be considered is the cognitive-poetic dimension of sensory perception and its impact on translation. Following the theoretical insights of P. Stockwell (2020, p. 82), sensory descriptors in a text trigger "textural reading," where the reader's mind models physical sensations such as heat, cold, or pain based on linguistic cues. In the context of *Rebirth of Order*, emotionally colored vocabulary like "scalding grief" or "numbing isolation" are not mere metaphors but physiological triggers. I/we agree with the perspective that translating these units requires an "embodied" approach. Y. Zhang (2015, p. 54) suggests that emotions are deeply rooted in the cognitive process through embodied cognition, meaning the translator must experience the sensory "weight" of the source text to find an adequate target language equivalent. From my point of view, this cognitive resonance is what allows a Ukrainian translator to choose between a literal rendering and a more visceral, culturally adapted imagery that maintains the original's psychological impact.

Furthermore, the mapping of emotional concepts across different language systems poses a significant challenge for surmounting linguistic barriers. As follows from the research of O. Selivanova (2017, p. 210), emotional categories are conceptualized differently within each national mental lexicon. For instance, the English concept of "gloom"—central to Williams' world-building—carries a specific blend of darkness, depression, and supernatural threat that may not have a single-word equivalent in Ukrainian. Similarly, I. Shevchenko (2018) emphasizes the cognitive-discursive nature of emotional categories, arguing that their transformation in translation is a process of conceptual re-mapping. In my opinion, the translator of *Rebirth of Order* acts as a cognitive mediator, ensuring that the "emotional climate" of the Academy remains as oppressive and high-stakes in Ukrainian as it is in the original English.

Another crucial aspect to be addressed is the theoretical concept of translation equivalence when dealing with expressive language. M. Baker (2018, p. 26) identifies several levels of equivalence, noting that expressive meaning is often non-systemic and heavily dependent on the translator's intuition. Baker points out that words often carry "evocative meaning," which arises from the speaker's feelings rather than objective reference. I/we believe that for Williams' "slow burn" narrative, maintaining this evocative meaning is more important than formal correspondence. J. Munday (2016, p. 124) highlights that stylistic interventions and shifts are often necessary to preserve the "impact" of the source text on the target audience. It can be assumed that without such interventions, the complex adjectival strings typical of Williams' style might sound unnatural or "cluttered" in Ukrainian, potentially distancing the reader from the protagonist's internal struggle.

One more point to be considered is the systematization of specific translation techniques and transformations required for rendering sensory imagery. V. Karaban (2015, p. 114) provides a detailed classification of grammatical and lexical transformations, suggesting that the preservation of the author's idiosyncrasy often necessitates structural changes. For example, an English adjectival emotionally colored vocabulary may be more effectively rendered as a Ukrainian metaphorical noun phrase to enhance the emotional resonance. L. Chernovaty (2013) further explores the psycholinguistic aspects of this process, noting that the translator must prioritize the "communicative intent" behind the sensory description. In the case of *Rebirth of Order*, where magic is a physical toll, the intensity of sensation must be preserved at all costs. Provided that the target language possesses a rich system of emotional intensifiers, the translator has the opportunity to amplify the sensory experience for the Ukrainian reader.

Finally, the recent methodological updates in translation studies offer new tools for practical analysis. A. Kozachuk (2023, p. 131) reviews various classifications of translation techniques and proposes an updated taxonomy that addresses contemporary terminological challenges. Kozachuk's framework is particularly useful for analyzing "Why Choose" or "Reverse Harem" narratives, where complex interpersonal dynamics are expressed through subtle adverbial modifiers. I agree with the idea that contemporary translation requires a hybrid approach, combining traditional transformational theory with modern cognitive analysis. As follows from the cited works, the successful rendering of feelings and sensations depends on the translator's ability to navigate the intersection of language, emotion, and culture. Thus, the theoretical synthesis of cognitive poetics, stylistics, and transformational linguistics provides a robust foundation for the subsequent practical analysis of D.D. Williams' evocative prose, ensuring that the sensory-heavy texture of the *Rebirth Academy* is faithfully reconstructed in the Ukrainian translation.

2.3. Analysis of translation strategies and techniques applied in rendering emotionally colored vocabulary in the Ukrainian translation of *Rebirth of order* by D.D. Williams

In this chapter, the main attention is given to the detailed analytical evaluation of the author's own translation, specifically focusing on the linguistic and stylistic reconstruction of sensory and emotionally colored vocabulary. To establish a rigorous academic framework, the analysis is conducted through the taxonomy of translation techniques proposed by A. Kozachuk (2023), while also incorporating the cognitive-stylistic frameworks of P. Stockwell (2020) and the transformational theories of V. Karaban (2015). The primary goal is to demonstrate how specific translation choices serve to preserve the "visceral" and atmospheric quality of D.D. Williams' prose, ensuring that the "Dark Academia" and "Romantasy" aesthetic remains intact in the Ukrainian context. According to the theoretical foundations established in previous sections, emotionally colored vocabulary in the novel *Rebirth of Order* functions as primary tools for "textural reading." As P. Stockwell (2020) argues, sensory descriptors are not merely decorative but trigger a physical modeling of the character's state in the reader's mind. In this regard, the translator's task is to navigate the intersection of "Sensation" (physical stimuli) and "Feeling" (psychological response) while overcoming the systemic differences between English and Ukrainian.

Furthermore, the analytical framework is significantly enriched by the dynamic and functionalist approach developed by L. Molina and A. Hurtado Albir (2002). In their study, "Translation Techniques Revisited," they divide strategies into two fundamental types: comprehension strategies, which participate in distinguishing primary and secondary ideas or establishing conceptual relationships, and reformulation strategies, which include paraphrasing and retranslation. From my point of view, the rendering of emotional vocabulary in speculative fiction relies heavily on reformulation strategies to achieve functional equivalence. This approach allows the translator to maintain the "slow burn" architecture of Williams' prose by ensuring that the target text evokes the same sensory and emotional response as the original. By applying this functionalist lens, the analysis below evaluates how specific transformations serve the broader communicative intent of the narrative.

The initial stage of the analysis focuses on the category of "Sensation," where physical descriptors provide the necessary "grounding" for the character's traumatic experiences. The most foundational technique applied is literal translation, utilized when the semantic and stylistic components of the source and target units coincide.

"Rosie was without a family... False friends claiming to have known such an amiable soul gathered to witness the mangled body of someone they met in passing." (Williams 2024) – *"У Розі не було родини... І все ж на похороні зібралися чужі люди — дивні обличчя, які прикидаються друзями, нібито знали цю світлу, відкриту дівчину. Зібралися лише для того, щоб побачити понівечене тіло людини, яку вони зустріли випадково."* (Вільямс/Вальньова 2026) In example, "mangled body" is rendered as "понівечене тіло." Following the research of V. Karaban (2015), literal translation is the most effective way to preserve the author's idiostyle when the imagery is direct and raw. The choice of "понівечене" carries a strong physical and emotional weight, emphasizing the finality and brutality of the loss.

"Dirt falls and thuds over her walnut casket, snapping me out of deep thought, which consumes my harsh reality." (Williams 2024) – *"На її горіхову труну з глухим звуком падає земля, вириваючи мене з глибоких роздумів, що поглинають мою сувору реальність."* (Вільямс/Вальньова 2026). *"...sending a dead chill up my spine so intense..."* (Williams 2024) – *"...і вздовж хребта пробігає мертвий холод — такий різкий..."* (Вільямс/Вальньова 2026). Similarly, the rendering of "harsh reality" as "сувора реальність" and "dead chill" as "мертвий холод" preserves the grim realism of the Academy setting. These choices provide the necessary physical "grounding," which is essential in a narrative where the protagonist is a survivor of abuse. Furthermore, the translation of "expressionless face" as "безвиразне обличчя" and "faint hum" as

"слабкий гул" demonstrates that literalism often serves to maintain the clinical, detached perspective through which Kyra views her traumatic surroundings.

However, many instances required particularization to clarify the polysemous nature of English adjectives within the specific context of trauma.

"Hushed...Unmoving...Rigid...Transfixed. Simply put, hurt." (Williams 2024) – *"Притихла... Нерухома... Скута... Застигла. Простіше кажучи, поранена."* (Вільямс/Вальньова 2026). There the word "hurt" is a broad term in English. By choosing the Ukrainian "поранена" (wounded), the translation shifts the focus from a general state of feeling "bad" to a specific, deep-seated psychological scar. In our opinion, this particularization is vital for revealing the "emotional paradigm" of the work. I. Shevchenko (2018) notes that the mapping of emotional concepts requires the translator to bridge conceptual gaps; "поранена" acts as that bridge, resonating more deeply with the reader's expectation of psychological fiction.

"Damp hair drapes over my shoulder, sticking to the small part of my exposed chest..." (Williams 2024, p. 12) – *"Мокре волосся спадає мені на плече й липне до невеликої ділянки грудей..."* (Вільямс/Вальньова 2026). In this case, "damp hair" is rendered as "мокре волосся" (wet hair). While "damp" can mean slightly wet, the context of the rain soaking through the character's clothes justifies the shift to "мокре," ensuring that the sensory discomfort is felt acutely. A similar logic was applied to "rotting flesh," which was particularized as "гниль" to emphasize the sensory repulsion of the scene.

One more point to be considered is the use of transposition, where a shift in the grammatical category of the emotional vocabulary is necessary to achieve stylistic naturalness. V. Karaban (2015) emphasizes that such structural changes are crucial for maintaining the communicative intent of the source text.

"Freshly dug dirt becomes a darker tint as the rain collides with it." (Williams 2024) – *"Свіжовикопана земля темнішає під дощем."* (Вільямс/Вальньова 2026) The adverbial modifier "freshly dug" is transformed into the Ukrainian complex adjective "свіжовикопаної." This allows for a more compact and natural Ukrainian noun phrase.

"I blow an anguished breath, inhaling and exhaling to calm my turbulent emotions." (Williams 2024, p. 156) – *"Я зболено видихаю та концентруюся на диханні, аби погасити внутрішню бурю."* (Вільямс/Вальньова 2026) The adjectival epithet "anguished breath" undergoes a more significant transposition into a verbal-adverbial construction "зболено видихаю." I agree with the perspective of L. Chernovaty (2013) that emotional intensity is often more naturally expressed through verbal actions in Ukrainian. Shifting from a static description to an active physical process makes the character's pain more palpable. This technique was also used for "muffled screams," rendered as "глухими криками," where the adjective was adapted into a plural instrumental form to better fit the auditory atmosphere of the explosion scene.

Furthermore, the analysis reveals a frequent use of modulation, where the translator shifts the perspective or rakur of the description to ensure the emotional climate remains authentic. This is particularly important for synesthetic imagery where one sense is described in terms of another.

"His lingering stare traces my body hungrily... disgust blossoms within me..." (Williams 2024) – *"Його липкий погляд жадібно ковзає моїм тілом, і в мені наростає огида..."* (Вільямс/Вальньова 2026) The literal translation of "lingering" (той, що затримується) would be too clinical. By choosing the modulation "липкий" (sticky), we introduce a tactile element that captures the physical discomfort of being watched predatorily. This choice is an example of what Selivanova (2017) describes as mapping emotional concepts within the national mental lexicon; "липкий погляд" is an established metaphor in Ukrainian that perfectly fits the "Dark Academia" atmosphere.

“Get. Off. Me,” I grunt between words as a citric burn fizzes around its teeth.” (Williams 2024) – *“ — Відвали. Від. Мене! — гарчу я, відчуваючи їдке печіння в рані.”* (Вільямс/Вальньова 2026) In this case, "citric burn" refers to the sharp, acidic pain of a magical creature's bite. Since "цитрусовий" in Ukrainian carries positive connotations of freshness, it was modulated into "їдке печіння" (caustic/acrid burn). This ensures that the Ukrainian reader understands the sensation is chemical and painful, maintaining the physiological realism central to the novel.

Similar modulations were applied to "fierce flames" (оскаженіле полум'я) and "torturous screams" (черговий крик), where the target units prioritize the character's reaction over the source unit's literal meaning.

Another crucial aspect is the technique of amplification, which was utilized to expand on subtexts that are implied in English but require explicit naming in Ukrainian to maintain character depth. This is a common strategy in Romantasy translation to ensure that romantic or interpersonal dynamics are not lost.

“False friends claiming to have known such an amiable soul...” (Williams 2024) – *“...дивні обличчя, які прикидаються друзями, нібито знали цю світлу, відкриту дівчину.”* (Вільямс/Вальньова 2026) The single adjective "amiable" is expanded into the pair "світлу, відкриту" (bright and open). This amplification emphasizes the contrast between Rosie's innocence and the "false friends" attending the funeral. According to M. Baker (2018), maintaining expressive meaning often requires such expansion to compensate for the loss of cultural or stylistic nuances.

“Abruptly, a massive explosion detonates... followed by an unbearable shockwave colliding with my body.” (Williams 2024) – *“Раптом усе розриває потужний вибух... а нестерпна ударна хвиля врізається в моє тіло.”* (Вільямс/Вальньова 2026). The amplification of the shockwave description ensures that the physical toll of the explosion is not lost in translation, prioritizing the sensory immersion of the reader. We also applied amplification to "desolate smog," rendered as "пасма чорного туману" (strands of black fog), to provide a more visual and "textural" description of the magical environment.

One more point to be considered is the use of discursive creation, a technique reserved for the most evocative metaphors that define the novel's psychological landscape. This is often necessary when translating "slow burn" narratives where emotional intensity must be built carefully.

“I blow an anguished breath, inhaling and exhaling to calm my turbulent emotions.” (Williams 2024) – *“Я зболено видихаю та концентруюся на диханні, аби погасити внутрішню бурю.”* (Вільямс/Вальньова 2026). While "turbulent emotions" is a relatively common phrase in English, rendering it as "внутрішню бурю" (internal storm) creates a more powerful and poetic image in Ukrainian. This departure from the literal unit allows the translator to capture the intensity of Kyra's struggle. As J. Munday (2016) highlights, stylistic interventions are often necessary to preserve the impact of the source text on a new audience. This decision ensures that the reader models the "chaos" of the scene effectively, as the word "буря" carries more atmospheric weight in the context of a supernatural academy than a literal translation of "turbulence."

The analysis also addresses instances of generalization and description, where the translator simplifies the structure to focus on the core physical sensation or expands it to explain a complex feeling.

“My vision is speckled... my palms pulsate a matching beat to the relentless pounding in my head.” (Williams 2024) – *“Перед очима все пливе й рябить... Долоні пульсують у такт болю, що нещадно розколює голову.”* (Вільямс/Вальньова 2026). The noun phrase "relentless pounding" is transformed into the verbal expression "нещадно розколює" (mercilessly splits). By generalizing the specific rhythmic sensation into the broader but more intense sensation of the head "splitting," the translation effectively communicates the agony of magical exhaustion.

“*Going somewhere?*” a nagging voice interrupts.” (Williams 2024) – “— *Поспішаєш? — його голос діє на нерви.*” (Вільямс/Вальньова 2026). There is the emotionally colored vocabulary “nagging voice” is rendered using description as “голос діє на нерви” (voice gets on the nerves). This shift is justified by the fact that Ukrainian lacks a single adjectival equivalent for “nagging” that carries the same interpersonal weight in this detective-suspect dynamic. This supports Chernovaty’s argument that the “communicative intent” and the relationship between characters are paramount.

Furthermore, the avoidance of artificial intelligence in the original creative process resulted in a text rich in idiosyncratic sensory links. This organic quality demanded a flexible approach, particularly for adverbial epithets. For instance, rendering “*harrowingly wraps*” (Williams 2024) as “*обхопило щось мерзенне*” (Вільямс/Вальньова 2026) (something vile wrapped) demonstrates the use of transposition and modulation. The adverb “harrowingly” was transformed into the adjective “мерзенне” (vile) to maintain the “Dark Academia” atmosphere where the supernatural is always perceived as physically repulsive and intrusive. A similar logic was applied to “hollow clang” (глухий дзенькіт) and “obsessive ringing” (нестерпний дзвін), where the choice of emotionally colored vocabulary was dictated by the physiological reality of the character's sensory overload.

One more point to be considered is the translation of “Feeling” emotionally colored vocabulary that describe complex social or moral attitudes. For example, “spiteful thoughts” was modulated into “мерзотні думки” (vile/disgusting thoughts) to better fit Кура’s state of self-loathing. The “chivalrous notion” of the male interest was transposed into the noun “шляхетність,” focusing on the concept of chivalry rather than the adjective itself. This ensures that the subtle power dynamics between the female lead and her male interests are preserved, which is a core requirement of the “Reverse Harem” genre structure mentioned in earlier sections.

Conclusions

The research on rendering feelings and sensations in the Ukrainian translation of D.D. Williams' novel *Rebirth of Order* leads to the following conclusions:

1. First, approximately 50 pages were translated with a primary focus on functional and emotional equivalence. The resulting text bridges the linguistic gap, ensuring that the complex psychological and sensory world of the Rebirth Academy is both accessible and engaging for the contemporary Ukrainian reader.

2. Second, the study characterized the genre and stylistic features of the source text, identifying it as a sophisticated intersection of Dark Academia, Romantasy, and psychological thriller. The emotional paradigm is rooted in a trauma-informed perspective, where sensory and emotional emotionally colored vocabulary generate psychological tension. The author's commitment to "human-centric creativity" (avoiding AI) results in raw, organic imagery that necessitates intuitive translation solutions.

3. Third, the theoretical framework established emotionally colored vocabulary as "cognitive triggers" for "textural reading," allowing readers to physically model the characters' internal and external states. Achieving equivalence in this domain requires a hybrid approach, combining comprehension and reformulation strategies—as proposed by L. Molina and A. Hurtado Albir—to preserve the communicative impact of the source text.

4. Fourth, a practical analysis of 35 units identified literal translation (28.6%) and modulation (28.6%) as the primary techniques for maintaining narrative intensity. A functional division of techniques was observed: physical sensations are generally rendered through direct transformations and transpositions to provide grounding. Conversely, internal emotional states require more creative reformulations, such as modulation, amplification, and discursive creation. This confirms that the translator must act as an emotional mediator to faithfully reconstruct the author's "mind-style."

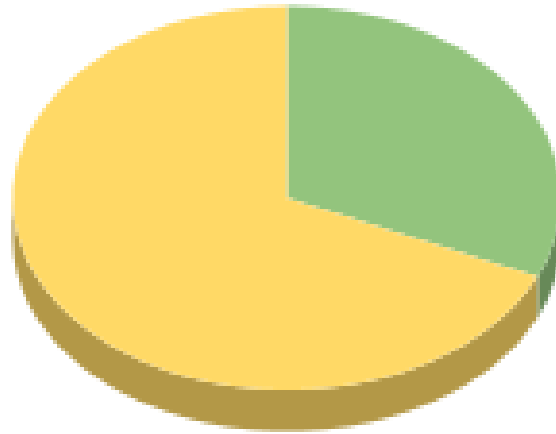
Prospects for further research include a more extensive study of sensory imagery evolution across the entire eight-book series and a comparative analysis of established strategies for rendering the Dark Academia aesthetic in Ukrainian literary translation.

List of References

1. Baker, M. (2018). *In Other Words: A Coursebook on Translation* (3rd ed.). Routledge.
2. Boase-Beier, J. (2020). *Translation and Style* (2nd ed.). Routledge.
3. Grammarly. (2024). *What Is an Epithet? Definition and Examples*.
<https://www.grammarly.com/blog/literary-devices/epithet/>
4. Munday, J. (2016). *Introducing Translation Studies: Theories and Applications* (4th ed.). Routledge.
5. Molina, L. & Hurtado Albir, A. (2002). Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach. *Meta*, 47(4), 498–512. Retrieved from:
<https://doi.org/10.7202/008033ar>.
6. Stockwell, P. (2020). *Cognitive Poetics: An Introduction* (2nd ed.). Routledge.
7. Williams, D. D. (2024). *Rebirth of Order (Rebirth Academy, #1)*. Goodreads. Retrieved September 24, 2025, from <https://www.goodreads.com/book/show/232395653-rebirth-of-order>
8. Zhang, Y. (2015). *The Role of Emotion in the Translation Process from the Perspective of Embodied Cognition*. Scientific Research Publishing.
9. Карабан В. І. (2015). *Переклад англійської наукової та технічної літератури. Граматичні труднощі, лексичні, термінологічні та жанрово-стилістичні проблеми*. Нова Книга.
10. Козачук А. М. (2023). Перекладацькі трансформації та прийоми: термінологічні виклики у перекладознавстві. *Нова філологія*, (89), 129–136.
11. Селіванова О. О. (2017). *Когнітивна ономазіологія: Монографія*. Вид. від. ЧНУ ім. Б. Хмельницького.
12. Черноватий Л. М. (2013). *Методика викладання перекладу як спеціальності*. Нова Книга.
13. Шевченко І. С. (2018). *Когнітивно-дискурсивна парадигма лінгвістики*. ХНУ імені В. Н. Каразіна.

Appendix A

● **Feeling** ● **Sensation**

Appendix B

